Naturväsendenas återkomst

Roman av Lars Larsen.

Stockholm 2022

2022. Ingen copyright. Tillhör ”Public Domain”.

Kapitel 1

Hej. Jag heter Leif Tikka, kallas bara Tikka eller broder Tikka. Jag är finlandssvensk. Ni som har läst Lars Larsens skrifter kanske har stött på mig förr. Jag var huvudpersonen i Larsens bok "Skogsfolket i Nackareservatet, del 1: Broder Tikka." Den handlade om några vilda år i mitt liv. Nu skall jag berätta om slutet av mitt liv. Jag ligger nämligen för döden. Civilisationen har kollapsat, och jag håller på att dö av svält. Det är 1 december 2035. Nu skall jag berätta om det vilda året som har gått, året 2035. Så mycket har hänt under detta år.

* * *

Först lite allmänt om världsläget. 3 december 2032 kom den sista oljan till Sveriges hamnar. Tillgången på importolja blev nästan precis som oljegeologen Jeffrey J. Brown hade förutspått. Så gott som all oljeexport i världen stannade av det året, om man bortser från Indien och Kina. Det mesta av exporten hade gått till Indien och Kina på slutrakan.

Då kollapsade Sverige totalt. Vi hade börjat kollapsa flera år innan. Ty oljeimporten avtog successivt. Vi var mer och mer tvungna att leva lokalt och självförsörjande, på det de svenska åkrarna hade att erbjuda, utan maskiner. Med häst och plog och gödsel från djurhållningen. Och eftersom vi producerade själv bara hälften av vår mat, blev det efter hand hälften mindre mat till var och en i

Sverige. Inte riktigt förstås, de rika rafsade åt sig det mesta, så de fattigaste svalt ihjäl. 2032 var året då den förste svensken svalt ihjäl. Jag väntar bara på min tur i det hela. Det är en efterlängtad tur, så dåligt har jag mått. O, vad jag har längtat efter att få lov att dö. Det är mina psykmediciner som är orsak till detta. De släcker min livslust. Jag är nämligen mentalpatient och bor på ett boende för mentalpatienter, Svartbäckens boende, 45 km nordost om Uppsala i Sverige. Jag lider så av mina mediciner att jag hoppas på kollapsen, för att då kanske medicinindustrin också kollapsar till sist, och då får jag mitt liv tillbaka, när inte medicinerna räcker till mig längre. Men än har inte medicinindustrin kollapsat. Den är oerhört seglivad. Man måste prioritera den mycket högt, mera än livsmedelsindustrin.

Men om jag inte kan få mitt liv tillbaka genom att medicinindustrin kollapsar, kanske jag kan få det genom att dö av svält. Efter döden är det ingen som kan pina mig med psykmediciner längre. Då är jag fri att börja ett nytt liv. Förhoppningsvis helad från min schizofreni, som var orsaken till att jag tvingas äta medicin.

* * *

Det blev inget tredje världskrig. Vi hade inte råd, helt enkelt. Istället förde Moder Jord ett tredje världskrig mot civilisationen, genom otaliga naturkatastrofer och klimatförändringarnas ödeläggelse. Moder Jord vill skaka av sig sin plågoande civilisationen, som ger henne feber och smutsar ner henne med sina industrier. Kanske överlever hon civilisationens kollaps? Det tror jag hon

kommer att göra, jag är ju troende och tror på Jesu återkomst och alltings slutliga återupprättelse.

Tekniken frälste oss inte från kollapsen. Inte heller den förnyelsebara energin. Den bara ställde till det för oss, med en väldig oordning, ett väldigt kaos. Elnätet tålde inte för mycket förnyelsebar energi. Denna förstörde elnätet och ledde till strömavbrott. Ja, perioden 2025-2035 kännetecknades av strömavbrott, som blev värre och värre med tiden. Man kunde inte lita på den förnyelsebara energin. Lägg därtill alla naturkatastrofer som kom.

Klimatförändringarna blev successivt värre under denna period, och snöfria vintrar och skogsbränder blev alltmer vanligt. 2035 var temperaturen uppe i 3 grader varmare än förindustriell tid, om vi går efter Sam Caranas radikala sätt att mäta temperaturerna, enligt honom var det 2,28 grader varmare än förindustriell tid redan 2021. Och enligt Sam Carana räcker 3 grader redan för att mänskligheten skall bli utrotad från jorden.

Extrem torka och stora, vilda skogsbränder blev vanligt i Sverige efter 2030. Skogsbränder finns nu som fortsätter året om, såsom de gör i Sibirien.

De få bilar som är kvar på vägarna är elbilar, de fossildrivna fordonen har försvunnit. Även lastbilarna. De flesta åker kollektivt. Kärnkraftverken har överlevt med nöd och näppe. Båtarna drivs med segel. Människor åker med häst och vagn på motorvägarna mellan de få elbilar som finns. Man värmer sina hus med ved för det mesta,

för att spara på den dyra elektriciteten. Man plogar med häst och oxe, och skördar för hand med lie. De flesta bor på landsbygden, Stockholm är öde och tomt. Stockholm har kollapsat totalt. Riksdagen och regeringen sitter kvar, och styr över spillrorna och kaoset efter kollapsen. Nu handlar allt om mat, att få i sig nog med mat.

Coronapsykosen plågar oss ännu. Jag tror ju att det aldrig var något riktigt virus som gjorde att vi blev sjuka. Snarare bl.a. all strålning från mobiler och datorer, från 5G och annat. 5G plågar oss ännu. Den har bidragit rikligt till den kollaps i biologisk mångfald som vi ser i naturen idag. Otaliga arter har gått förlorade till utrotning under den tid som har gått sedan 2021.

På Svartbäckens boende äter vi numera bara en gång om dagen. Detta började i år, före det åt vi två gånger per dag. Hyllorna står numera tomma i Ica och Konsum, ingen går där mera och köper något, butikerna har gått i konkurs och har stängt ner. Nu lever vi på nåder av det som skänks oss från bondgårdar i närheten. Jag gick ner från 73 kg till 45 kg under svältåren (jag är 183 lång), och hade bara skinn och ben på kroppen fram tills något märkligt hände, som jag snart skall berätta om.

I nästa kapitel skall ni få höra om mitt liv på Svartbäckens boende.

Kapitel 2

Så vad har hänt eftersom jag befinner mig igen på Svartbäckens boende? Jag bodde ju där i tio månader under året 2020-2021, och flyttade sedan till ett boende i Danderyd i Stockholm. Jo, jag avancerade i min rehabilitering ända till helt egen lägenhet i Farsta i Stockholm, men så fick jag en ny psykos, och lämnade min lägenhet åt sitt öde. Jag började leva ett hemlöst liv, boende i de ödehus jag tagit över under tidigare år som hemlös, och betalade inte hyran längre. Jag vräktes, alla mina saker och möbler försvann, och jag hade mist min lägenhet och allt jag ägde. Detta var 2034. Jag fick alltså en ny psykos, och hamnade så småningom på psykiatrisk avdelning igen. Där var jag tills början av året 2035, och flyttades sedan till Svartbäckens boende i Rimbo igen. Rimbo är en liten ort 45 km norddost om Uppsala.

Svartbäckens boende är ett stort boende med 33 lägenheter och lika många personer som bor här, och alla har sin egen lägenhet, förutom de få gifta par/sambos som också bor här. Personal finns på plats dygnet runt, flera på dagarna och en på natten, och deras kontor finns i en egen byggnad där de gemensamma utrymmena finns, och där finns också några lägenheter där människor bor. Där finns matsal där vi förr åt fyra gånger om dagen (nu äter vi bara en gång om dagen), där finns TV-rum och datorrum och pysselrum och bibliotek/vilorum.

Boendet har två byggnader, ett lågt höghus med tre våningar, och ett hus för de gemensamma utrymmena som har två våningar. Jag bor i det låga höghuset.

Lägenheterna är färdigt möblerade, så det passade bra för mig som miste alla mina saker och möbler.

Så vad händer en vanlig vardag på Svartbäckens boende? Nu är det ganska kaotiskt, eftersom det är svält, och folk är bara skinn och ben, det har varit svält en längre tid. Men förr, när allt var som vanligt, vad hände då en vardag, för mig? Jo, efter att ha vaknat i sju, åtta tiden, och halv nio gått och fått medicin samt ätit ett gemensamt morgonmål, gick jag tillbaka till sängen och låg i sängen till tolv mitt på dagen, för att få en kortare dag (en dag är så tråkig att jag vill att den ska vara så kort som möjligt, och att sova och vila i sängen är det roligaste på hela dagen). Sedan var det gemensam lunch kl. 12. Nu äter vi bara en gång om dagen, och det är kl. 15. Efter lunchen sätter jag mig i biblioteket och läser eller pratar med Örjan (70 år) och Elisabeth (94 år), mina bästa vänner på boendet, som ofta sitter där då. Kl. 13.15 går några av patienterna på boendet på promenad med en från personalen, jag brukar cykla sakta bakom de andra p.g.a. min brutna fot, som ännu inte tål kilometerlånga promenader. Det var länge sedan jag bröt den, sommaren 2020. Jag har inte vågat operera den, av rädsla för operationsskador.

Efter promenaden går jag på en egen cykeltur på några kilometer.

Kl. 14.30 är det fika, då fikar vi kaffe och te och oftast någon frukt till, ibland bakelser och på sommaren ibland glass. Kl. 16.30 är det gemensam middag. Sedan kl. 17 går jag och vilar middag, och vilar i sängen några timmar

tills kvällsmedicinen, som är kl. 19.15 - 19.45. Efter det är det gemensam kvällsmåltid, som innehåller bara något alldeles lite mat. Sedan går jag på en ny cykeltur på några kilometer, och läser sedan en timme i biblioteket. Kl. 21 sätter jag mig framför datorn, och mejlar och läser bloggar och ser på youtubefilmer i en timme. Kl. 10 är det dags att gå hem till lägenheten, och ligga i sängen och läsa tills belöningen kommer, att få sova och glömma det tråkiga vanliga livet. Jag tror medicinerna har stor skuld i att allt upplevs så tråkigt.

Såhär går dagarna, en efter en, och rutinen avbryts bara av bönemöten varje tisdag i pingstkyrkan i Rimbo, dit jag brukar gå, av andakt varje lördagkväll hos Örjan och Elisabeth, två som bor på boendet som ni kommer att få höra mer om (vi tre har bildat en husförsamling tillsammans), samt av resor till en bondgård, Västerbyn, varje tisdag morgon, där vi får hälsa på får och grisar och höns, och snickra i snickarboden, samt av gemensamma utflykter en sällan gång ibland, det kan vara t.ex. en guidad tur på en herrgård. Jag glömde också att nämna lördagkvällarnas gemensamma bingo på boendet, där man kan vinna olika saker som personalen ställer fram, såsom en schampo, strumpor, en klocka, osv.

Men dagarna är sig så lika att man tänker på den antika grekiska myten om Sisyfos, som syndade mot gudarna så hårt att han till straff fick uppgiften att rulla en sten uppför ett berg, och när han nått toppen rullade stenen ner, och han fick ta om allt från början. Så gick det gång på gång, utan slut. Jag var van att som hemlös ha ett väldigt varierat liv, jag visste aldrig vad som kunde

hända, men här på boendet var allt tröstlös upprepning. Inte så konstigt att jag ville att dagarna skulle vara så korta som möjligt, och att jag därför vilade i sängen så mycket som kroppen tillät.

De flesta av dessa rutiner har jag och vi alla behållit även denna andra gång jag bor på Svartbäckens boende, bortsett från matrutinerna. Det som också fallit bort är promenaderna, ingen orkar gå på promenad p.g.a. svälten, som gör att vi rör oss så lite som möjligt för att spara energi. Jag cyklar dock små cykelturer forfarande, men längden har minskat kraftigt. Jag måste röra på mig trots svälten.

I nästa kapitel skall jag berätta mer om Örjan och Elisabeth, mina bästa vänner på boendet.

Kapitel 3

Örjan och Elisabet blev mina bästa vänner i Rimbo. De var båda kristna, och det var genom kristendomen vi fann varann. De har båda bott länge på Svartbäckens boende. De är fortfarande kvar i skrivande stund. De har båda gått mycket ner i vikt, men det har vi alla här på grund av hungersnöden i Sverige. De var som ett par, var nästan alltid tillsammans, satt alltid tillsammans vid matbordet (jag satte mig alltid nära dem), och Örjan var förälskad i Elisabeth, medan Elisabeth bara hade vänskapliga känslor för Örjan. Hon kallade deras relation för "vänskapskärlek", och det accepterade Örjan. Han behövde inget mer, han var nöjd bara han fick vara i närheten av Elisabeth. Så de var inte ihop på det sättet.

Inte länge efter att vi lärde känna varandra hösten 2020 började vi samlas till husandakter hos Elisabeth, vi tre, jag, Örjan och Elisabeth, varje lördag kl. 21. Vi kände att vi var som en liten husförsamling. Jag tog min gitarr och Örjan hade en gitarr, och sedan spelade vi och sjöng till Herrens ära och bad och samtalade. Jag såg alltid fram emot andakterna, de var en lättnad, en ljuspunkt i det grå vardagslivet. Örjan och Elisabeth hade haft dessa andakter bara de två, och fortsatte också med det när jag försvann till Danderyd. Och när jag kom tillbaka till Svartbäckens boende, fortsatte jag gå på dessa husandakter.

Elisabeth och Örjan var båda märkliga troende. Elisabeth hade varit med om att starta församlingen Livets Ord i Uppsala, men var nu ganska främmande för deras

andlighet. Hon hade en böjelse för katolska kyrkan som tog sig uttryck nu som då. Örjan var ganska liberal i sin andlighet, han var öppen för parapsykologi och trodde på allas slutliga frälsning, vilket inte Elisabeth gjorde. Örjan hade varit med om många märkliga övernaturliga upplevelser, t.ex. en gång när han hade dödat en spindel, såg han dess astralkropp, andekropp, stiga mot himlen över den döda spindeln. Därför trodde han djuren och insekterna hade en själ, och försökte låta bli att döda myggor och andra insekter. En annan gång hade han sett ett kors teckna sig på himlen när han skulle försöka ta livet av sig, i sista stund innan han gjorde självmordsförsöket. Det hindrade honom från att ta livet av sig. En period hade han förmågan att se människors och djurs och växters auror, se det andliga skimmer som varje varelse hade runt sig.

Örjan och Elisabeth hade båda ett godmodighetens skimmer över sig, såsom man kan se på vissa åldringar. En vänlighet, en mildhet. Man hade lätt att ty sig till dem, och de var ett stort stöd när man var i nöd. Jag plågades ju av skakningar p.g.a. den Haldol jag en gång i tiden ätit. Jag bytte medicin, men skakningarna fortsatte, särskilt skakningsattackerna. När attackerna kom, var det en lisa att prata med Örjan och Elisabeth. Vi satt nästan varje dag i timtal i biblioteket och pratade om allt mellan himmel och jord. Vi formligen hängde med varann, chillade tillsammans. Jag satt på golvet, i brist på stolar, och Örjan och Elisabeth satt i de två fåtöljerna som fanns i biblioteket.

Bland det trevligaste under dagen, var när vi nyss hade ätit och Örjan och Elisabeth (som hade svårt att gå) satte sig på en bänk i hallen där man går ut, för att vila sig så de orkade sista biten till Elisabeths lägenhet, som låg i samma hus genom en annan ingång till huset. Då satte jag mig med dem och chillade, småpratade, på golvet mitt emot bänken. Det var en så fin stämning just där och då. Som de korta, flyende stunder då man myser och trivs med livet.

När jag fick skakningsattacker, bjöd Örjan och Elisabeth (Örjan var ofta i Elisabeths lägenhet, de hade gemensam ekonomi och Örjan hjälpte Elisabeth med att gå, och diska och dylikt) mig ofta hem till Elisabeth så de kunde stödja mig, så jag inte skulle få självmordstankar. Det var en av mina plågor, att det lätt kom självmordstankar när jag fick skakningsattacker. En skakningsattack var en attack av kraftiga skakningar i hela kroppen, särskilt om armar, händer och ben, som kunde pågå i tre, fyra timmar. Den kom ofta på kvällen, numera med cirka en veckas mellanrum, och gjorde att jag inte kunde koncentrera mig på något och bara låg och vred mig och skakade i sängen eller satt och skakade på en stol vid matbordet i gemensamma huset, eller i biblioteket, och fann ingen ro, utan det var bara tungt att leva. Detta hade fortsatt i tolv år, och det var så jobbigt att jag fick självmordstankar medan det pågick. Men det gick alltid över, något som var lika svårt varje gång att tro att det skulle göra, vilket bidrog till självmordstankarna. Det värsta var att det inte hjälpte att byta medicin, något som gjorde att jag började tro att det inte var medicinerna som skapade det, vilket jag trodde länge, utan det där att jag

misslyckades med en fasta på råkost våren 2021, fick förstoppning, och fick kaffeförgiftning då jag skulle laxera magen med kaffe (kaffe är ett känt laxeringsmedel), nio koppar på en dag. Då började skakningarna på allvar, fast jag hade haft lite skakningar före det också, så länge jag gått på Haldol. Det blev mycket bättre då jag flyttade till Danderyd, men blev värre igen då jag flyttade tillbaka till Rimbo. Jag vet inte något om orsaken till att det blev så mycket bättre i Danderyd.

Kapitel 4

Förra gången jag bodde på Svartbäckens boende längtade jag så efter döden, att jag försökte beräkna min sannolika dödsdag med tanke på civilisationens kollaps, dvs. beräkna när civilisationen skulle kollapsa, och när jag skulle dö av denna kollaps, sannolikt av svält. Jag kom fram till datumet 1.12. 2036 som dagen då jag skulle svälta till döds, senare ändrade jag det till 1.1. 2036. Jag beräknade detta som ett senast-då-datum för min död, senast då skulle jag dö. Jag tog beräkningar som gjorts ett årtionde innan på när oljeexporten till Sverige tar slut, som riktmärke. Jag gjorde sedan en enkel kalender där man kunde färga var dag som gick med kulspetspenna, kalendern var för en femtonårsperiod, full med rutor, som jag ritade efter hand som tiden gick. Jag tog också en tjock bok, en självbiografi som en vän skrivit som var på 548 sidor, och tecknade tio rutor för varje sida, som jag svärtade, en för varje dag som gick, och när jag har gjort så genom hela boken, skall femton år ha gått. Jag gör så för att få en känsla för hur lång tid jag har kvar att leva. Det samma gäller kalendern. Kalendern ger mig hopp.

Ännu den dag i dag håller jag på med denna gamla kalender och denna tjocka bok.

Jag har samma längtan efter döden nu som då. Varför längtar jag så efter döden? Jo, jag upplever att mitt liv är över, att mitt liv har blivit förstört p.g.a. psykiatrin och medicinerna, och också delvis p.g.a. min brutna fot, som jag bröt 9.7.2020 då jag hoppade från en balkong för att undkomma polisens husrannsakan hos en vän. Den har

ännu inte blivit bra, jag upplever mig handikappad för livet.

Jag upplever att döden kommer att ge mig ett nytt liv, döden och ingenting annat. En ny chans, ett nytt försök. En ny start. Jag ser mitt liv som hjälplöst förstört. Den brutna foten gör mig fängslad i min kropp, och medicinerna gör sitt för att jag skall känna mig som en zombie, som inte kan känna något. Jag känner ingenting. Jag är avtrubbad och känslolös, upplever mig inte levande. Bättre då att vara död, när man ändå inte känner sig levande. Det känns bara som om jag upprepar mig ständigt, det mesta är ett evigt enahanda, en ständig upprepning. Det hade varit så annorlunda då jag var hemlös på Stockholms gator, och bodde i skogen. Då hade jag känt mig så levande. Spelade ingen roll hur svårt livet var i övrigt, hur asketiskt jag levde. Fick jag bara vara fri från medicinerna, kände jag livet som meningsfullt och kreativt. En annan sak var att det ofta gick över i psykos, denna levande känsla. Det var ju därför jag tvingas äta medicin. Jag är fortfarande i psykiatrisk tvångsvård, har varit det hela tiden sedan 2020.

Men kanske döden kommer att hela mig? Det tror jag fullt och fast. Jag tror inte jag kommer att behöva äta andevärldsliga psykmediciner efter döden, i himlen. Psykmedicinerna är trots allt ett helvete. De har gjort att jag skakar lite hela tiden, och får fruktansvärda skakningsattacker ca. en gång i veckan. Medicinerna sätter ett lock på hela min varelse, min kreativitet och allt jag är. Som gör att jag känner mig som en zombie, utan

att kunna känna mig levande. Jag bara dräper tid, det är det enda jag gör, känns det som. Dräper tid. Döden är det enda som ger mig tröst, så länge jag tvingas äta mediciner. Inte kan Gud hela mig så länge jag äter dessa vidriga gifter. Han kan inte hindra att jag tar dem åter och åter, och således bryter ner det han har helat i min själ, om han helar mig från mina själsliga plågor. Han kan ju inte få medicinen att sluta verka. Eller kan han? Det står ju i Markus evangelium i Bibeln, på slutet, att den troende skulle dricka gift utan att bli skadad av det. Kanske det går för vissa. Men inte för mig. Jag har bett till Gud om att han skall oskadliggöra mina mediciner, men ingenting har hänt. För det mesta svarar inte Gud på mina böner. Kanske han skall svara någon gång i framtiden, men jag kan inte räkna med det i mina beräkningar om framtiden. Döden blir således min enda tröst.

Hur skall man bli fri medicinerna? Man kan känna sig frisk från sin schizofreni (det var min sjukdom), men hur övertyga sin läkare om att man blivit frisk så länge man äter medicin? Medicinen tar ju bort symptomen på sjukdomen. Det verkar vara omöjligt. Det blir att försonas med sitt öde att antagligen måsta äta medicin resten av sitt liv. Ett liv utan mening, ett liv som zombie, ett förstört liv. Så känns det. Hopplöst, om inte det där med döden fanns, då. Döden ger mig lisa och hopp. Det här är trots allt inget evigt helvete. Man kan dö. Och jag råkar som tur är befinna mig i en civilisation som snart skall kollapsa. Jag satsar allt mitt hopp på att civilisationen snart skall kollapsa, och jag bli utan mat. Så det har lett till att nästan alla länkar på min blogg hade något med

civilisationens kollaps att göra. Jag är helt besatt av kollapsen, läser nästan bara kollapsnyheter på nätet, och såna finns det gott om. Peak Oil (oljetoppen) och frågor om energibrist är mitt favoritämne, följt av klimatförändringarna. De är som löften om eutanasi. Att jag en gång skall få lov att dö. För jag har frågat Gud och universum och min egen själ om jag får lov att dö nu genom självmord, men svaret har blivit nej. Jag har ännu något jag måste göra här på jorden. Ja, det var ett mycket tydligt svar som ringde i min själ. Ännu var det inte dags. Men en dag skulle jag få lov. Och vilka glädjetårar skulle jag inte gråta då. Tänk att få komma till himlen. Jag tror ju att alla skall få komma till himlen, jag är universalist.

Om himlen är det de troende pratar om, lidandets eviga slut, har jag verkligen skäl att se fram emot civilisationens slut. Civilisationen är en helveteshåla. Tänk om man fick, som bland de vilda djuren, bara lämnas när man skadat sig så mycket att man inte kunde följa med de andra, och man bara fick dö i sin svaghet *. Tänk om det hade varit så himmelskt att man inte påtvingat konserverade sjukdom och lidande, utan det svagaste fick lov att dö om det ville, så man slapp pinas resten av sitt liv av sin svaghet och sin sjukdom. Det är så naturen är skapad (fast i naturen är eutanasin inte frivillig). Men civilisationen är besatt av att påtvingat konservera lidande med allsköns teknologi och mediciner. Civilisationen som sådan, tål inte eutanasi. Därav alla bråda, onda självmordsförsök och självmord. Jag är förstås för eutanasi, dödshjälp, ja läkarassisterat självmord. Jag har så mycket att vinna på att vara för eutanasi. Då kan jag bära mitt lidande i medvetandet om

att det finns en enkel utväg om det blir för svårt. Nu finns det ingen enkel utväg, det måste till ett oerhört mod för att våga göra ett lyckat självmordsförsök.

Allt kommer att ändras den dagen man i civilisationen får lov att dö. Då att dö frivilligt inte längre ses som ett brott. Den dagen kommer med civilisationens kollaps, den saken är säker för mig. Den rådande överbefolkningens problem kommer att garantera att den frivilliga döden avkriminaliseras. Vi kommer då bli tvungna att släppa vårt krampaktiga tag i varandra, och låta naturen ha sin gång. Svälten kommer som en massiv eutanasi. Ja, nu har den faktiskt kommit redan. Men officiell eutanasi är fortfarande inte tillåtet, otroligt men sant (jag skriver detta i början av 2035). Vi vill förbjuda eutanasi "till the bitter end".

* Här måste jag dock reservera mig mot fascismen, med dess förakt för svaghet, där det svaga skall medvetet rensas bort och utplånas, och där de starkas rätt går före de svagas rätt. Jag håller inte på fascismen, men naturen är inte fascistisk. Jag är bara för frivillig eutanasi, inte påtvingad sådan. Djur kan inte ta hand om varann så som man kan i civilisationen, så de är tvungna att låta de svagaste dö, men det är inte samma sak som fascism. Tar civilisationen, där man kan ta hand om varann, efter naturen här, blir det automatiskt fascism.

Kapitel 5

Nu skall jag berätta lite om mina skakningar, som är den främsta orsaken till att jag vill dö. Jag har haft dom nu i fjorton år. Jag trodde de kom av medicinerna jag äter, men de gick inte bort när jag slutade med min medicinering på våren 2034. Jag blev mäkta besviken och deprimerad genom denna vetskap. Jag tror medicinerna har utlöst besväret, men något i min hjärna har blivit obotligt skadat av medicinerna.

Jag skakar lite hela tiden, ibland mer, ibland mindre, men ibland får jag skakningsattacker som är så tunga att bära att jag funderar på att ta livet av mig. Jag har blivit anbefallen att äta lugnande medicin, men när jag gör det får jag värre skakningar nästa dag, de skakningarna som jag får på daglig basis, blir värre då. Så jag tar inte några lugnande mediciner. Jag rider istället skakningarna ut genom att göra akupunktur på mig själv, det som kallas EFT, akupunktur utan nålar. Det brukar hjälpa, men det hjälper inte alltid. Jag kör också andningsövningar med djupandning. Kombinationen av akupunktur utan nålar och djupandning brukar hjälpa till sist.

Jag får numera skakningsattacker ungefär var fjärde dag, men ibland kan det komma en gång varje dag flera dagar i sträck. Det kan uppstå av vad som helst, mestadels kommer det när jag ansträngt mig lite grann. Så jag vågar inte anstränga mig nästan något alls, vågar knappt städa lägenheten, av rädsla för skakningsattackerna. Jag lever i ständig rädsla för skakningsattackerna. Hela mitt liv har kretsat kring dem, jag planerar allt så att chanserna för

skakningsattacker minimeras. Då blir mitt liv ganska begränsat. Jag kan inte göra nästan nånting. Cykla kan jag knappt, blir jag varm brukar skakningsattackerna komma. Gå kan jag inte p.g.a. min brutna fot, som ännu inte har blivit bra. Ja, jag lever ett väldigt stilla liv, där jag läser mest. Läser romaner och kristen litteratur, mest teologi. Jag ligger i sängen och läser för det mesta. Sängen är min trygga plats i tillvaron, där jag mest kan värja mig mot skakningsattackerna.

Jag läser allt jag kommer över om Jesu uppståndelse. Detta tema är något av det som fascinerar mig mest. Det hela är som ett löfte om att jag ska få komma till himlen. Därför vill jag veta allt om det för att försäkra mig om att det håller. Jag tror på Jesu bokstavliga uppståndelse, att graven var tom och att Jesu kropp blev förvandlad till en härlighetskropp, en uppståndelsekropp, som kunde visa sig var och hur den ville. Här har jag funnit min ankargrund, något som gör att jag ser döden som en slutlig seger. Och här har vi orsaken till att jag inte är rädd för självmordet, att självmordet lockar så mycket. Vore det inte för min tro på livet efter döden, som jag anser har blivit bevisad av vetenskapsmannen, kemisten William Crookes på 1800-talet, så tror jag inte jag hade tänkt så mycket på självmordet. Nu tror jag att något bättre väntar efter döden, ja själva himlen väntar.

Under mina studier av Jesu uppståndelse har jag lagt märke till att samma argument återkommer i varje bok. Det hela börjar bli lite slitet. Finns det inga nya insikter? Varför måste alla härma varann? Jag har samlat de tyngsta argumenten i en liten skrift som heter "Bevis för

Jesu uppståndelse", som finns att läsa på nätet, och där har jag över fyrtio bevis. Jag anser att Jesu uppståndelse som historiskt faktum är bevisat på ett bättre sätt än någon annan historisk händelse i historien. Bevisen är massiva, ja verkligt massiva. Det säger något att jag kunde samla över fyrtio bevis.

Jesu uppståndelse är ett löfte, som jag sa, det är ett löfte som lovar mer än "liv efter döden". Den lovar själva kroppens uppståndelse på den yttersta dagen. Vi skall alla bli som Jesus efter påsken, på den yttersta dagen. Alla. Vi ska ha med våra kroppar i frälsningen, och det har jag sinne för, som ekoteolog med en beundran för materien, för det jordade. Jorden skall dö och uppstå, och vi skall uppstå med Moder Jord. Det är en ekoteologisk insikt som jag har slutit mig till utifrån Jesu uppståndelse. Man kan bara fantisera hur det kommer att bli, men den här boken skriver jag för att ge läsaren en aning om hur det skulle kunna gå till. Det är en realistisk fantasi från verkligheten som försöker agera motfantasi mot de kristna fundamentalisternas ofta brutala bilder av Jesu återkomst. Jag säger fantasi, men vad jag har upplevt under det här året, har gett fantasin liv och jordad smak. Jag har fått löften av vissa naturväsen om hur Jesu återkomst skall gå till, och när det sker, skall jag låta någon som har tillgång till penna eller dator avsluta den här boken med något mer än en fantasi, med en beskrivning av hur det gick till, som sedan skall tas upp i Nya Jerusalems domedagsbibliotek. Så går min plan för den här boken. Men låt mig först skriva om upptrappningen till Jesu återkomst, det jag har upplevt under det gångna året, som jag tror många andra kan

vittna om, men som aldrig blir offentligt, för massmedia tror varken på naturväsen eller Jesu återkomst, "till the bitter end". En gång skall de dock tro, och det skall stå i tidningar, men då är vi redan på den nya jorden, i det Nya Jerusalem, där det säkerligen finns tidningar, men som jag inte har någon aning om, ty jag har inte frågat naturväsendena om detta.

Ni skall få veta mer om mitt möte med naturväsen efter hand i boken, men nu har jag skrivit lite annat för att utmåla den miljö i vilket "uppenbarelserna" skedde. Och som sagt, tror jag att jag snart skall dö av svält, så detta blir mitt testamente till världen, där jag avslöjar mina innersta hemligheter, utan rädsla. I denna bok skall allt sägas, ingenting skall döljas. För censurerar man mig, gör det inget, boken skall ändå publiceras i Uppståndelsen på den nya jorden, i Nya Jerusalems boktryckerier och på deras förlag.

Ja, jag längtar nu innerligen efter min död, jag räknar dagarna, jag tror man kan vara fyrtio dagar utan mat innan man dör, om man bara dricker vatten. Så jag räknar till fyrtio dagar. Det är inte länge när man har så ljuvliga saker att se fram emot som jag har. Lidandets eviga slut och Jesu återkomst efter att jag har dött. Ja, jag tror verkligen vi är nära nu, trots att jag har profeterat fel så många gånger. Orsaken till att jag tror vi är nära, är att Babylon, civilisationen, har fallit, samt naturväsendenas löften till mig. Jag skall i denna bok beskriva hur naturväsen tog kontakt med mig, och hur de förberedde mig för Jesu snara återkomst. Jag är säker på att jag inte är ensam om detta, och sanningen att säga, finns det en

profet i pingstkyrkan i Sverige som heter Anders Gärdeborn, som har förutsagt att Jesu återkomst skall ske 1.10. 2036. Det sammanfaller nästan helt med mitt första förslag på datumet då jag tror att jag troligen dör, alltså 1.12. 2036. Jag hade ju två förslag, den andra var 1.1.2036.

Jag tror alltså att jag dör innan Jesus återkommer, för jag tror på Anders Gärdeborns profetia, så lärd är han. Men det gör ingenting, jag kommer att rida med Jesus och änglarna på vita hästar över Jerusalem ändå. Jag missar bara uppryckandet av dom trogna, som skall ske i samma stund Jesus återkommer med en lång och stark basunstöt. Naturväsendena har försäkrat mig om detta.

Kapitel 6

Nu skall jag berätta om när jag bestämde mig för att dö. Det var mitt på dagen en vårdag 2035. Jag satt ensam i en fåtölj i ”vilorummet”, biblioteket på Svartbäckens boende och försökte döda tid. Plötsligt kom det över mig en lättnad. Tänk om jag fick dö. Varför inte avsluta allt och dö. Då skulle mina lidanden vara evigt förbi. Det var ju det självklaraste i världen att jag skulle göra detta. Jag var ju bara till en börda för samhället, och naturen. En vanlig konsument som inte hjälpte naturen. Jag bara slet på naturen med allt vad jag konsumerade och duschade och bajsade och kissade. Det skulle vara en liten lättnad för naturen om jag fick dö. Alla borde göra så. Alla borde dö. Så att naturen kunde läka. Jag skulle offra mig för naturen. Jag kunde ändå inte hjälpa henne med mitt brutna ben och min konsumtion och mina utsläpp. Och då fick jag två flugor i en smäll. Mitt lidande skulle också ta slut. Det skulle bli en eutanasi, ett barmhärtighetsmord. Och sedan gick jag och läste självmordsfilosofi på internet, om hur man argumenterade för det tillåtna i eutanasin.
Och så var saken klar. Jag bestämde mig för att dö. Det skulle ske nu i vår. Genast när isen på sjön hade smält bort. Och jag visste hur jag skulle bära mig åt. Jag skulle frysa mig själv ihjäl i en å i skogen. I Bodaån skulle det ske. Min älskade å i närmaste skog. Mitt på natten.
Jag var oerhört lättad. Jag stod ju inte ut längre med mina skakningsattacker.

Efter middagen cyklade jag för att se om Bodaån var täckt med is. Nej. Isen hade smält. Vägen var klar. Jag kunde förbereda mig.

* * *

Jag väntade till kl. 12 på natten innan jag vågade cykla iväg till Bodaån. Jag tog med mig en ryggsäck full av stenar ifall jag inte orkade vänta på frysdöden. Då skulle jag dränka mig med hjälp av ryggsäcken. Jag hade planerat detta noga. Det var noll grader ute i natt, så jag skulle nog inte behöva vänta så länge på frysdöden, så länge jag simmade i Bodaåns kalla vatten.

När jag kom fram, låste jag inte cykeln, för jag ville ge den till Svartbäckens invånare att använda efter att jag dött.

Jag klädde av mig, och stod naken vid Bodaån i nattens mörker. Bodaån var en stor å, minst fem meter bred, och ganska djup. Man hade fiskat där en hel del.

Jag stod länge och väntade på att få mod att kasta mig i ån. Detta var det svåraste. Att bryta barriären mellan varmt och kallt. Att våga kasta sig ut i lidandet. Bara fem minuter till, tänkte jag. Jag vågar inte ännu. Jag ville dröja så länge jag kunde. Jag stod och sa farväl till allt. Sista gången jag såg min kära skog. Sista gången jag tänkte på mina vänner, på Örjan och Elisabeth och alla i min familj. Jag sade farväl till dem alla. Släpp taget om mig nu, sa jag till dem inom mig, kräv inte att jag skall piska mig själv till att orka med detta lidande jag utstått så länge.

Skulle jag våga. Jag vet inte. Nä. Men jo. Detta var ingenting jämfört med en skakningsattack. Detta var ett lidande som skulle släcka allt lidande. Jag skulle nog satsa allt på detta. Jag skulle offra mig. Detta var en

martyrdöd, jag var en psykiatrins martyr. Ihjälpinad av psykiatrin, skulle det stå på min dödsannons, om jag fick bestämma. Ja, hur skulle dödsannonsen efter mig se ut. Och begravningen, inte minst.
Nu. Nu hoppar jag i.
Men i samma stund som jag gick ner till vattnet och satte mina fötter i vattnet, hörde jag en röst som sa: ”Nej. Gör inte det”.
Jag vände mig om och tittade, varifrån kom rösten? Då fick jag syn på en märklig varelse, en kvinna i trettioårsåldern, lika lång som jag, som hade spetsiga öron och var klädd i en dräkt lagad av löv. Rösten hade kommit från henne. Det måste vara en alv, tänkte jag, för i Sagan om Ringen hade alverna spetsiga öron.
Vi tittade på varann en stund under tystnad.
”Är du en alv”? frågade jag varelsen, alltmedan jag blygdes för min nakenhet och knappt kunde andas av bestörtning.
”Jag tror jag vet vad du menar”, sa varelsen med en underlig brytning.
”Ett naturväsen? En naturande?” frågade jag igen.
”Något ditåt”, blev svaret.
”Säg mig, finns det övernaturliga? Har ateisterna fel?” frågade jag.
”Ja”.
”Och du kommer från andra sidan?”
”Nej, inte riktigt. Jag är en tvåvärldsvarelse. Men jag bor också på andra sidan.”
Så naturväsen finns på riktigt. Det jublade i mig. Det var just det jag hade trott så länge. Nu fick jag se det jag trodde på. Och nu hade jag världens chans att få svar på mina grubbelfrågor. Nu eller aldrig, svindel nu eller

aldrig. Om jag någonsin hade chansen att få veta hemligheter i tron, var det nu.
Jag fick börja med det viktigaste.
”Finns det ett helvete?” frågade jag.
”Nej. Inte alls. Helvetet är bara på jorden, och efter döden kommer alla till ljuset på andra sidan.”
”Vilken tur. Så självmördare kommer inte till helvetet?”
”Nej. Du kan vara trygg. Men vi ville hindra dig från att begå självmord.”
”Vi? Är ni flera här?”
”Ja. Vi är myriader. Men bara jag skickades hit nu. Du kan inte se de andra. ”
”Finns det en personlig Gud?”
”Ja, det gör det. Men ingen kan se honom, inte ens vi. Men det finns många gudar. Gud skapar genom sina gudar, som är nästan oändligt många. Monoteism förenas med polyteism.”
”Uppstod Jesus från de döda kroppsligen?”
”Ja, det gjorde han. Det är centrum i vår tro på andra sidan”.
”Oh, då har jag trott rätt. Vilken tur. Kommer Jesus tillbaka snart?”
”Mycket mycket snart.”
”När. Måste jag vänta länge till?”
”Det hela börjar med naturandarnas återkomst, för vi står närmast er och jorden. Efter oss kommer helgonen, så kommer änglarna, och sedan skapargudarna, som står närmast Gud och himlen. Till sist kommer Kristus, och så kommer Gud. Det är en återkomst i många olika skeden.
”Ni naturväsen är ju naturens änglar, sägs det. Finns det älvor och troll?”

”Ja, det gör det. De kommer också i sinom tid. Men vi alver liknar mest på er av alla naturväsen. Därför kommer vi först av alla naturväsen. Vår ankomst är den sista basunen, som ljuder för att väcka alla från de döda, till att uppstå i härlighet.”
”De dödas uppståndelse?”
”Ja. När människor börjar besökas av naturandar och anhöriga döda, då vet de att den eviga våren är nära. Ett sånt besök för en människa är den sista basunen. När vi förklarar vad som håller på att ske. Miljöaktivister och naturfilosofer besöks av naturandar, de kristtrogna besöks av helgon.”
”När skall jag uppstå? Jag orkar inte vänta mer”.
”Din tid kommer. Vi skall ge dig kraft att härda ut. Möt oss här varje natt klockan tolv. Vi ville hindra dig att ta självmord, för att inte bedröva dina närmaste, men vi skall umgås här varje natt tills Jesus kommer tillbaka.”
”Men kollapsen har gått så långt att det snart inte finns mat åt mig längre. Kan jag inte få dö av svält?”
”Vi har ett himmelskt manna som vi skall dela med dig i sinom tid. Härda ut nu, och gå hem och lägg dig och sov, så ses vi här nästa natt, och då pratar vi mer.”
I samma stund var alven försvunnen. Hon gick upp i rök där hon stod.
Jag klädde på mig och återvände hem. Jag kände mig som en ny människa. Jag skulle nog härda ut skakningsattackerna i alla fall.

Kapitel 7

Jag gick hem. Klockan var tre på natten. Jag var oerhört skakad av vad jag varit med om. Jag lade mig för att sova, men fick inte sova. Jag var för lycklig. Min tro hade blivit beskådan. Och jag såg fram med stor glädje till nästa natt, då jag skulle möta alven igen.

* * *

Nästa natt, klockan tolv, stod jag återigen vid Bodaån och spejade efter alven. Precis då min klocka var tolv dök hon upp. Ur ingenstans. Hon var så vacker. Eterisk på ett jordat sätt. Jag såg nu att hon gick barfota på den kalla marken, som ännu hade kvar lite snö. Hennes fötter var röda. Blodet verkade cirkulera friskt i fötterna. Hon hade en kjol sydd av löv. Till formen var den som 1800-talets kjolar på kvinnor. Och hon hade uppsatt hår, som 1800-talets kvinnor.

Vi hälsade på varann genom handskakning. Jag ville försäkra mig. Jo, hon var av kött och blod.

Hon hade en bokrulle i ena handen.

"Vad är det för en bokrulle du har i handen?" frågade jag.

"Det är ett verk av en av alvernas teologer, om Jesu uppståndelse", svarade hon. "Vi skriver bara i bokrullar. Vi har inga böcker som ni har."

"Vad handlar bokrullen om, mera i detalj?"

"Det är ett vittnesmål av en alvteolog som var närvarande när allt det där som evangelierna pratade om, skedde. Det är en berättelse i detalj om vad som hände."

"Oh, den skulle jag vilja läsa", sa jag. "Finns den på svenska?"

"Nej, men jag kan berätta om dess innehåll vartefter. Bokrullen är hämtad från uppståndelsebiblioteket i alvstaden Paap. Där har vi ett stort bibliotek där all litteratur handlar om Jesu uppståndelse. En del är skrivna av teologer på jorden också. Vi samlar på sån litteratur."

"Paap? En alvstad på andra sidan?"

"Ja precis. Vi har kopierat massa litteratur om Jesu uppståndelse som teologer på jorden har skrivit. Också din skrift om Jesu uppståndelse."

"Otroligt. Har du läst den?"

"Ja. Jag har satt mig in i din biografi och dina alster innan jag tog på mig uppdraget att visa mig för dig. Så gör vi alltid."

Jag tänkte igen att nu hade jag alla tiders chans att fråga. Så jag fortsatte fråga:

"Känner du till Wolfhart Pannenberg?" (Pannenberg var en av mina favoritteologer)

"Ja, såklart. Han är en gigant i uppståndelseforskningen. Ingen kan gå förbi honom. Vi har hans samlade verk i uppståndelsebiblioteket."

"Och William Lane Craig?" (En annan av mina favoritteologer)

"Ja, samma med honom."

"Jag håller på att forska i Jesu uppståndelse. Det är det område jag kan bäst. Vad tycker du är det mest vägande argumentet för att Jesus verkligen uppstod från de döda?"

"Ja-a. Jag tror nog det är lärjungarnas totala förvandling efter att ha sett Jesus uppstånden. Att så många blev förvandlade på samma gång, lika starkt. Minns att det var 120 personer samlade i övre salen när pingstdagen kom. Alla dessa hade sett Jesus levande efter hans död, enligt alvteologen Jubi Mett, som har skrivit den här bokrullen som jag har i handen."

"Jag tror också det. Mina fyrtioen bevis för Jesu uppståndelse börjar just med det argumentet."

"Den här förvandligen av lärjungarna kräver en förklaring. Och den bästa hypotesen, som passar med flest fakta, är faktiskt Jesu fysiska uppståndelse."

"Varför väntade lärjungarna i sju veckor innan de proklamerade Jesu uppståndelse offentligt?""

"Ena och allena för att Jesus hade bett dem vänta med missionen tills de skulle bli iklädda kraft ifrån höjden. Vänta i Jerusalem. Det var klara påbud från den uppståndne Jesus. Annars skulle det aldrig ha gått till så. Ju färskare Jesu uppståndelse var, ju färskare den tomma graven var, desto mer frestande var det att sprida budskapet om det offentligt, så snart som möjligt. Bara Jesu ord fick lärjungarna att avstå från detta. De förstod aldrig varför."

"Så underligt. Så varför sa Jesus så? Har Jubi Mett någon förklaring i sin bokrulle?"

"Nej, men vi har pratat om det i Alvernas Akademi. Alvvittnen menar att det var för att lärjungarna inte hade haft den rätta kraften i sina ord om de hade vittnat offentligt om det genast. Krafterna måste samlas till ett vulkanutbrott i rätta stunden, som var på en högtid då många pilgrimer var samlade i Jerusalem, från alla kanter och håll i det romerska imperiet. När de sedan fick höra evangeliet på sitt eget språk, då kom många till tro och spred evangeliet till sitt land och sin stad."

"Har ni frågat Jesus om detta? Kan ni träffa Jesus?"

"Oh. Han är ju Gud själv. Vi talar med honom i bön. Vi har alla direktkontakt med hans ande på det sättet. Men fysiskt är han bara på ett ställe om gången. Hans ande är allestädesnärvarande. Det är svårt att förklara. Men jag

har träffat Jesus bara en gång, på en fest i Nya Jerusalem. Då såg jag hans ansikte, och det var obeskrivligt. Jesus bor i Nya Jerusalem, som är platsen för himlens anarkistiska världsparlament. Så nej, jag har inte talat med Jesus om just det här."

"Anarkistiska? Är ni i himlen anarkister?"

"Ja, det är vi. Vi har inga skrivna lagar och inget polisväsende. Allt går på tillit. Det finns ingen synd här, så det är därför vi är anarkister. Om ingen syndar, kan man leva i anarki."

"Hur ser nya Jerusalem ut?"

"Det är en antik stad, med antika byggnader och palats. Allt i antik arkitektur. Helgonen går där i vita kläder. Men den har inga guldgator och inga pärleportar och inget fysiskt Livets träd och Livets flod. Beskrivningen i Uppenbarelseboken av Nya Jerusalem är en symbol för Församlingen. Inte heller är Nya Jerusalem så stor som den beskrivs som i Uppenbarelseboken, den är ungefär lika stor som Skåne i Sverige. Många små stadsdelar skilda av skogar. Inget centrum. Hönor går överallt och pickar på gatorna. Insekterna är många, och råttor och skit pryder gatorna. Himmelskt damm. Vi älskar det. Allt är så fysiskt verkligt."

"Ungefär lika verkligt och påtagligt som Jesu uppståndelsekropp alltså?"

"Ja."

"Men alla har ju inte uppståndelsekroppar där?"

"Nej. Alla utom Jesus har tillfälliga kroppar, som är mer begränsade än uppståndelsekroppen. De är fysiskt verkliga, men kan inte förflytta sig mellan världarna lika lätt som uppståndelsekroppen kan. De har en härlighet, men inte den fulla härligheten. Den fulla härligheten kommer när dessa skall återta existensen på jorden, då jorden blir ny, och deras jordiska kvarlevor skall förvandlas till uppståndelsekroppar. Då blir allt mera jordat, och dessa blir skickade att leva som Adam och Eva i skogen, alltså gå tillbaka till det yttersta ursprunget. Jesus har gått dit redan, han är mycket i skogen, men de som inte har nått dit, de lever i städer i himlen. Frälsningen är fullbordad när städerna överges och vi går tillbaka till Adams och Evas nakna livsstil i Edens lustgård, alltså i den himmelska skogen, det ni kallar sagoskogen. Det kan ske först efter en domens tid, som kallas "Tusenårsriket" av teologerna. Under domens tid måste vi leva i städer. Men djuren i städerna gör dem levande. Att hönor går fritt omkring och pickar, och råttor och skit lever där, det gör oss alla jordade redan innan de dödas uppståndelse."

"Har djuren uppstått från de döda?"

"Ja. De flesta har. De vilda har. De som är bundna till människorna, väntar på människorna innan de uppstår. De vill uppstå tillsammans med sin husse och matte."

"Är det därför som en skogsman hittar så få lik i skogen. Folk som rör sig mycket i vild natur."

"Ja, precis. De flesta vilda djur dör, om de dör utan människans inblandning, utan att lämna efter sig ett lik. De förvandlas i dödsstunden, uppstår från de döda."

"Men Jesus förvandlades inte i dödsstunden."

"Nej, det kan man inte om människor ser på. Gud vill förbli den dolde guden, för att det skall vara möjligt att tro utan bevis. Tron är den högsta dygden, och man blir rättfärdiggjord av tron, inte av gärningar, i frälsningen. Den som ser, men inte på förhand tror, kan inte bli frälst bara av att se. Det blir bara något rent yttre för honom, som inte rör hans innersta människa. Hans innersta människa blir inte förvandlad bara av att se, om han inte redan tror. Lärjungarna blev förvandlade av att se Herren levande, eftersom de redan trodde på honom. Men Jesus visade sig, enligt Jubi Mett, även för många av hans fiender, men de kom inte till tro. De trodde de såg en ande. Tror man inte, räcker inte all världens bevis. Man kan alltid bortförklara det övernaturliga. Hur lätt som helst. Tron är dygdernas dygd, som gör alla andra dygder möjliga."

"Så Luther hade rätt i alla fall?"

"Ja, i denna sak hade han rätt. Men i många andra saker felade han. För honom var försoningen på korset huvudsak. Han talade inte mycket om uppståndelsen. För oss är uppståndelsen huvudsaken."

"Jag skulle vilja se er värld. Kan jag följa med dig till andra sidan?"

"Det är inte möjligt för en människa att göra det."

"Så ingen nära-döden-upplevare har verkligen varit på andra sidan?""

"Nej."

"Inte ens Swedenborg?"

"Nej, inte ens han. Man kan inte se Gud och leva, om man är en jordisk människa. Allt var vakendrömmar, men Kristus var närvarande i hans drömmar."

"Då förstår jag varför det är så lätt att bortförklara det övernaturliga. Man kan lätt säga att det allt samman är hallucinationer."

"Gud visar sig indirekt, som den dolde Guden."

"Så menar Pannenberg också. Gud uppenbarar sig medelst historien, indirekt genom sina gärningar i historien. Det finns ingen direkt uppenbarelse."

"Nej. Så är det också med visioner. De är hallucinationer, men Gud uppenbarar sig indirekt genom dem."

"Men hur var det med Jesu uppståndelse. Uppenbarade han sig inte direkt?"

"På ett sätt ja. Men å andra sidan, kunde de alltid bortförklara Jesu uppståndelsekropp som en ande. Alla syner ser verkliga ut. Dimmiga spöken har aldrig setts. Jesus lät lärjungarna ta på sin kropp och han åt med dem, men ändå krävde det hela tro. Det är bara den direkta uppenbarelsen som inte kräver tro, och den kommer först på den yttersta dagen. Ni kan aldrig gå in i himlen oförmedlat, så länge ni är i dödliga kroppar. Kött och blod kan inte ärva Guds rike."

"Finns det exempel på fiender som såg Jesus äta och dricka, men ändå inte trodde?"

"Ja, Jubi Mett skriver om ett sådant tillfälle. En av templets präster såg den uppståndne Jesus äta och dricka, och ändå kom han inte till tro. Han trodde det var en ande. Väktarna vid Jesu grav såg en ängel komma och välta bort stenen och Jesus komma ut ur graven, utan att komma till tro. Det är ett annat liknande exempel. Jesus visade sig verkligen för sina fiender också. Men vanligtvis berättade de inte det vidare, då de hatade jesusrörelsens proklamationer. Därför vet vi så lite om dessa Jesu framträdanden. Jubi Mett har skrivit om dem. Han kompletterar evangelierna i Bibeln."

"Är allt som står i evangelierna om Jesu uppståndelse historiska fakta? Eller finns det myter och legender där?"

"Allt är fakta. Även berättelsen om de heligas uppståndelse från sina gravar vid Jesu dödsstund. Det är den mest mytliknande historien i hela berättelsen, men

den har skett, om man bara förstår historien rätt. Dessa heliga som visade sig, uppstod inte bokstavligen från de döda, det är Jesus ensam om att ha gjort, men flera avdöda heliga visade sig för folk i Jerusalem runt tidpunkten för Jesu död. Det finns vittnesmål om detta i litteraturen vi har samlat. Matteus bara återberättar det med den bland fariséer vanliga teologin om uppståndelsen på den yttersta dagen. För att ge mer tyngd åt det oerhörda i Jesu död. Men i själva verket var det de heligas andar som visade sig, inte uppståndna heliga. På samma sätt sägs det i traditionen att före Jesu återkomst skall avdöda heliga visa sig för folk, som ett tecken på att stunden för Jesu återkomst är nära. Det är vad som händer nu, när jag pratar med dig."

"Änglars framträdanden brukar vara så korta. De försvinner så snabbt och plötsligt. När de ger dig mycket tid, så du kan fråga dem om allt, är det ett tecken?"

"Ja, det är det. På det kan du veta att det inte bara är en vanlig apparition, utan ett tecken på att den stora stunden är nära."

"Så var det ju också med den uppståndne Jesus. Han gav lärjungarna mycket tid. Så de kunde fråga ut honom. Det var ett tecken på att Guds rike var nära. Och på pingsten, föddes Guds rike i apostlarnas själar."

"Och ändå var det bara en prolepsis, som Wolfhart Pannenberg kallar det. Ett föregripande av Guds rikes fulla närvaro."

"Så då får vi ännu mera tid när den stora stunden är nära?"

"Ja. Prata med mig hela natten helt tills Jesus kommer, varje natt. Det är du värd. Du har lidit så mycket."

"Ja. Det ser jag fram emot. Jag kommer hit varje natt, och sover på dagarna. Ingen skall få reda på min hemlighet. Jag sover mellan måltiderna, så inte personalen på Svartbäckens boende märker något. Måltiderna skall jag passa. Jag säger inte ett knyst om dig till andra, inte ens till Örjan och Elisabeth. Då orkar jag vänta tills Herren kommer."

""Du kan få bli min lärjunge om du vill."

"Jag vill att du blir min mentor i frågan om Jesu uppståndelse. Kan vi inte prata mest om det?"

"Man kan prata om uppståndelsen hur mycket som helst, för den rör alla livets områden, alla teologins områden. Vi säger att jag undervisar dig mellan tolv och fyra på natten varje natt. Jag blir din professor, om det är ok. Du skall ändå vara med teologerna i det Nya Stockholm, så det är lika bra att jag förbereder dig på det."

"Nya Stockholm? Menar du att det finns ett Stockholm i himlen som motsvarar Nya Jerusalem rent geografiskt, bara att det är i det himmelska Sverige?"

"Ja. Du har förstått. Alla länder finns i himlen. Himlen är stort. Vi får prata en del om himlen också. Men det kommer naturligt med."

"Din andevärld verkar så verklig. Inte som Swedenborgs drömlika värld."

"Ja. När det finns råttor och damm i Nya Jerusalem, då är det verkligen verkligt!" Alven skrattade lätt.

"Vad heter du förresten?"

"Kalla mig Larelei. Det betyder "öm" på alviska."

"Och ditt efternamn?"

"Vi har inga efternamn. Vi känner igen varann ändå. Vi är ju parapsykiska."

"Jag förstår. Det skall bli spännande att bli undervisad av dig, Larelei, intill Jesus kommer.

"Ja. Det skall bli ett nöje att undervisa dig. Nu måste jag gå, jag lovar fyra timmar med dig nästa natt, men i natt får vi nöja oss med detta. Farväl."

"Farväl."

Alven försvann i ett ögonblick, och jag återvände hem på min cykel. Jag var lycklig igen. Detta skulle bli spännande. En professor i teologi! Nu skulle min skola

för mig själv som jag lekt i min fantasi bli verklighet! Jag gick och lade mig, och somnade genast, utmattad.

Kapitel 8

Nästa natt satt jag med alven Larelei i fyra timmar och studerade en bokrulle om den historiske Jesus ursprungligen skriven på alviska, men översatt till svenska av Larelei. Jag skall återge något av professor Lareleis (för professor var hon, även i alvstaden Paap, som hade ett teologiskt fakultet) undervisning om den historiske Jesus, som ju uppståndelseforskningen tillhör. Och jag skall också återge mina kommentarer till det hon sa:

Larelei: "Den verklige historiske Jesus var mycket mer ljuvlig än den som finns porträtterad i evangelierna. Evangeliernas Jesus är som en Benny Hinn, som en typisk amerikansk karismatisk helandepredikant i vår nutid som går omkring och predikar och helar, medan den verklige Jesus var en barfota, smutsig helig dåre med ringa tankar om sig själv, förutom att han sa "Pappa" (det arameiska "*Abba*") till Gud, vilket ingen annan gjorde. Hans messianska självmedvetande var instinktivt, knappt verbaliserat. Liberal jesusforskning har erkänt hans heliga dårskap, och en av de mest kända liberala jesusforskarna, John Dominic Crossan, har sagt att Jesus är en judisk kyniker, snarlik Diogenes av Sinope, den mest kända antike grekiske kynikern. Den andlige vägledaren Elizabeth-Anne Stewart har skrivit en bok, utgiven 1999 som heter "Jesus the Holy Fool". Teologen Dionysia Anarqxista (Exarchopoulos) har skrivit en bok, utgiven 2021 på Internet Archive, som heter "Jesus the Jewish anarchist", en mycket lärd bok. Jesu självmedvetande var

inte att han var högre än andra, bara att han hade en särskilt uppgift, en messiansk uppgift. I himlen finns inga hierarkier. Gud själv är på lika fot med råttor och höns. Det är **"Faderns kenosis"** som utverkar detta, Faderns mystiska självutblottelse, att han inte härskar som herre, utan härskar som tjänare, och vill gå under alla i ödmjukhet."

"Jag tror dig. Jag har planer på att skriva en bok med namnet "Jesus den judiske anarkoprimitivisten". Han var inte bara anarkist, han var också primitivist, han ville öppna vägen till vårt ursprung, till att leva som Adam och Eva i Edens lustgård, vilket aposteln Paulus tal om Jesus som den Andre Adam antyder."

"Du har rätt. Beviset för detta finns i Bergspredikan, där Jesus uppmanar oss att leva som fåglarna och liljorna på marken, obekymrade om det timliga. Alla kyniker var anarkoprimivister, och en av dem i kyrkohistorien som liknat Jesus mest i sin livsstil, Franciskus av Assisi, har av vissa betecknats som anarkoprimitivist. Han har förstått Jesu betoning på fattigdomens helighet och rikedomens förbannelse. I de himmelska städerna är vi alla fattiga, vi har inga pengar och ingen äger något bara för sig själv. Vi delar på allt. När vi har mat och kläder, låter vi oss nöja med det. Frukterna och nötterna i skogarna är ändå tillräckliga för oss alla. Vi behöver inte ens äta om vi inte vill. Och alla går nakna som bor i skogarna. Det är bara vi som bor i städerna som har kläder, för de betecknar att frälsningen inte är fulländad. Den totala nakenheten och den totala fattigdomen tillhör fullkomningen. Vi är alla fattiga i himlen, men samtidigt

som vi inte äger något, äger vi samtidigt allting i himlen, för vi delar på allt."

"Har ni stora skogar i himlen?"

"Ja, skogen är vår största rikedom, från den får vi all vår mat. Vi har inga åkrar, vi har skogen som matkällan. Skogarna är rena skogsträdgårdarna i sin rikedom på frukter, bär och nötter och alla möjliga andra ätliga växter. Vi plockar också i skogen de växter som ger oss våra kläder. Allt kommer från skogen i våra liv. Vi är alla veganer som livnär oss på vad skogen ger. Vår största skog är större än Amazonas regnskog, mycket större. Den fyller ett område lika stort som Afrika. Det är en regnskog vid himlens tropiker. Himlens städer är få. Himlen är en så stor planet, att alla himmelska motsvarigheter till jordiska städer fyller en relativt liten plats.

"Bor du på samma planet som Jesus?"

"Nej, alverna har en egen planet, lite mindre än himlens planet. Vi kallar Jesu planet för himlens planet. Vår planet kännetecknas av rikedomen på naturväsen. Himlens planet har också naturväsen, men inte i lika hög grad som vår planet. Himlens planet är först och främst människornas planet. Men vi från vår planet rör oss fritt mellan planeterna i det andliga universum. Vi är inte bara tvåvärldsvarelser, utan i vår värld är vi multiplanetära varelser, med förmåga att med tankens hjälp resa från planet till planet. Vi har uppståndelsekroppar, vi lever i fullkomningen, vi som inte har levt som människor. Ändå

är vi medverkande i Domen, som gör att vi alver också delvis lever i städer. En gång fanns det alver i er värld, med uppståndelsekroppar i er värld, men vi dog ut tillsammans med alla älvor och troll och nymfer när er värld blev full av terror. Det var när den falska kristendomen började sprida sig över hela jordklotet som vi försvann. Alltså när katolska kyrkan tog över. Det var så fruktansvärt att jorden tappade sin lockelse för oss. Vi trivdes ännu bland hedningarna innan de kristnades. De var ju mer som Amazonas urfolk är idag, oskyldiga, naiva och rena från civilisationens besmittelse."

"Kanske katolska kyrkan är den moderna västerländska civilisationens rot. Och dess barn protestantismen ock."

"Ja. Det stämmer med vår analys. Industrialismen har sina rötter i protestantismen. De första verkligt industriella fabrikerna uppstod i protestantismens England på 1700-talet, inspirerade av den kalvinistiska arbetsetiken. De protestantiska puritanerna från England var de första slavhandlarna. Industrialismen och slavhandeln gick hand i hand och var beroende av varann. Nu är hela jorden en enda stor slavplantage. Du har tur som har undsluppit slaveriet p.g.a. din sjukdom.

"Mig förslavar dom inte, istället ödelägger dom mitt psyke och min kropp med mediciner."

"Ja, något måste de ha för att inte släppa in dig i lyckans land. De lever på andras olyckor. Det är deras ekonomiska modell.""

-"Finns det psykiskt sjuka i himlen?"

"Nej, psykiskt sjuka på jorden blir helt friska när de stiger in i himlen vid dödsstunden. Alla blir friska i döden. Döden är den stora förnyaren för den civiliserade. Hen behöver döden, men det gör inte vi. För oss är döden en fiende, den sista fienden för Jesus att besegra. Döden är en del av förgängelsens lagar, av den fallna entropin, den Satan fick igång när han skapade jorden pånytt efter Adams fall. Gud använder den död som Satan skapade till att förnya jorden. Det är typiskt Guds handlingssätt, att så använda sig av det Satan skapat för att frälsa jordens människor. Jordens fel och brister är en stor kompost av skit som Gud använder sig av för att gödsla sina åkrar. Därför säger Paulus att allt tjänar till det bästa för den som älskar Gud. Det är Nya Testamentets teodicé i ett nötskal.

"Så Satan finns alltså? Då hade Swedenborg fel, han påstod att Satan inte finns."

"Den mytologiske Satan finns inte, däremot finns det en som står högst i hierarkin i civilisationen på jorden, och den varelsen är Satan. Han är en av skapargudarna, men en fallen sådan. Tänk inte på honom som en röd faun, utan som en herreman lik Bill Gates, som den rikaste och mest inflytelserika mannen på jorden. Ondskan kommer i ljusets ängels skepnad. Eftersom Satan är högst i hierarkin på jorden, skall man inte söka efter att stiga uppåt i jordens hierarkier, ty då närmar man sig helvetets värld, syndens värld. Var på bottnen och tacka Gud för bottnen, där bevaras man i tron på den Uppståndne. Gud

är på hierarkiernas botten på jorden, där hundarna och hönsen lever. Där är Gud som starkast."

"Då är Jesus ingen härskare likt jordens presidenter vid sin andra ankomst heller då?"

"Nej, sätt ingen tilltro till rika vita män i Amerika när det gäller att utforma en realistisk eskatologi, dvs. lära om de yttersta tingen. Jesu återkomst kommer att överraska alla, han kommer i sin egen härlighet, som är ringhetens härlighet, den härlighet han har i himlen, fattig och utblottad på allt, på bottnen med hundar och höns, härskande genom att inspirera istället för att befalla och utrota. Kan du tänka dig en sådan Jesus i återkomsten?"

"Ja, jag har skrivit om en sådan återkomst. För mig är det det enda möjliga. Jesus bor inte i någon rikedomshimmel, och han kommer inte för att upprätta någon rikedomshimmel. Han kommer som tiggaren och den hemlöse, den helige dåren, i sin andra ankomst. Han kommer inte att flirta med makten. Han kommer som den som ska upprätta sina fiender istället för att utrota dem. Jesu återkomst skall bli ytterst intressann att följa."

"I sin första återkomst kom Jesus som en surdeg i Satans deg. Uppståndelsen var startskottet. Men den var inte triumfalistisk. Jesus visade sig inte för Pilatus och Kajafas, triumferande. Nej, han visade sig först för några kvinnor utan status, och sedan för sina lärjungar, de flesta från samhällets bottenskikt. Och så började jesusrörelsen, från samhällets bottenskikt, där man övergav alla sina ägodelar för att bli med i den första församlingen. Hur

skall Jesus återkomma? Skall han komma med en annan härlighet än den i Uppståndelsen? Nej, det blir samma härlighet. Det blir surdegen igen. Han har tålamod att vänta tills hans fiender blir frälsta. Men han skall genomsyra allt med Uppståndelsen, även den jordiska materien själv. Men han har hela Tusenårsriket på sig att göra detta, så han har inte bråttom. Surdegens första steg skall dock bli mycket omvälvande, det rör sig om de dödas uppståndelse. Alla uppstår till liv, en efter en. Materien uppstår till himmelsk materia. Och sedan skall ondskan besegras i denna nya värld. Det blir mycket spännande. Jesu närvaro på jorden blir så kraftigt att materien uppstår med hans återkomst. Överallt där Jesus är, uppstår ting och personer till liv, likt de första kristna gjorde. Materien kommer bara att reagera på Jesu närvaro, inget mer. Hans närvaro är nog för att materien skall uppstå. Ingen blir automatiskt frälst av det, men vi har tusen år på oss att frälsa de onda. Den nya jorden skall ge oss det rätta elementet där de onda, medräknat demonerna i andevärlden, kan bli frälsta. Du har skrivit rätt bra om detta i en av dina böcker, där du hade en pacifistisk eskatologisk fantasi. Det skall inte gå helt till som du skrev, men andan var rätt."

"Ja, jag minns den boken. Kapitlet du syftar på var inspirerat av en novell som jag skrev om Jesu återkomst 2008. Har du läst den?"

"Nej. Men den finns säkert i dina samlade skrifter vid universitetsbiblioteket i Paap. Jag skall leta reda på den. Den skall bli lätt att hitta, då vi är parapsykiska i Paap."

"Dess idé var att Jesus kommer som en tiggare i Jerusalem i sin andra ankomst. Och sakta låter han sina apostlar uppstå. Men materiens uppståndelse utelämnar jag. Hur skall den egentligen gå till?"

"Ingen vet i Paap. Vi vet bara att det skall ljuda en sista basun, och så skall allting bli förvandlat."

"Skall man ta det bokstavligt? Skall det ljuda en sista basun rent bokstavligen?"

"Kanske är det en händelse som är den sista basunen. Ingen vet. Jesus är hemlighetsfull om detta i himlen. Han verkar inte ens veta datumet för sin återkomst."

"Förbereder dom sig nu?"

"Ja. Dom tränar. Det blir som en djuphavsdykning för de första som skall joina Jesus i uppståndelsen. En ny tillvaro väntar, som kan vara som en födelse. Bibeln talar om födslovåndor i samband med Jesu återkomst."

"Skall jorden dö innan Jesus återkommer?""

"Civilisationen, inte jorden, skall dö. Babylon faller. Men jorden blir obeboelig om inte Jesus återkommer. Tänk på klimathotet. Jesus kommer och räddar oss i sista stund. Det blir som en planetär nära-döden-upplevelse. Jag tror uppståndelsen börjar sakta, några träd uppstår från de döda och ger livgivande blad, några uppståndna heliga vandrar omkring och helar sjuka. En surdegs fart genom degen. Personligen tror jag att den sista basunen är sånt

som att jag visar mig för dig och undervisar dig. Något sådant har aldrig hänt i kyrkohistorien. Den är full av dunkla apparitioner och hallucinationer som försvinner snabbt, men inte av den här sortens uppenbarelser, där himlens verklighet tränger igenom jordens förhänge. Där änglarna verkligen ger tid till människorna, så de får fråga dem ut. Det är ett tecken på att trons tid är ute, och beskådelsens tid tar vid. Jesus kallar det för att hedningarnas tid är till ände."

"Sekularismens slut? Att jorden återförtrollas igen?"

"Ja, något sånt. Att materien återförtrollas. Materien var mycket mer levande på stenåldern. Den har gradvis ätits upp av förgängelsens lagar. På stenåldern kunde man bli nästan tusen år gammal. Tänk på Metushalah. Den tiden, guldåldern, återkommer, då skogarna var fulla av mystiska väsen. Övergången går sakta. Paulus säger att vi förvandlas i ett ögonblick, vid den sista basunens ljud, men kom ihåg att Jesus liknade gudsriket vid en surdeg. Båda dessa två perspektiv kan vara sanna, för helgonen sker förvandlingen i ett nu, för de sekulära släpar det efter."

"Långsamhetens lov? Gud arbetar så långsamt, tycks det. Vi vill att allt sker nu, i ett nu. Så lidandet kan ta slut."

"Gud känner vad världen lider, och griper in just i rättan tid. Minns att varje människa har minst en skyddsängel. Vad som helst kan inte hända. Men Guds tid är inte vår tid. Men när man vet att Jesus är här, kan man uthärda nästan vad som helst. Det ger en martyrernas tålamod. Du

får skriva lite om Jesus när han kommer. Hans identitet kommer inte att kunna döljas hur länge som helst."

"Jag önskar bara att mina skakningsattacker skulle sluta. Kan inte du hela dem?"

"Jag måste prata med din skyddsängel, det är hon som har mest koll på dig. Men jag har med lite himmelsk manna, som kan fungera som medicin. Ta det här."

Och alven räckte mig en skål med sköra, tunna vita flingor. Jag åt glupskt upp allt, och det smakade som finaste vetebröd blandat med grädde och honung.

"Tack", sa jag. "Det här skall nog hjälpa. Om jag inte får lite mat orkar jag inte låta mig undervisas fyra timmar varje natt.

"Varsågod", sa alven. "Du skall få manna varje natt då du kommer hit. Då svälter du inte ihjäl. Då orkar du skriva om vad du varit med om."

Sedan undervisade alven mig om himmelska hemligheter i tre timmar till, men det kan jag inte komma åt i mitt minne. Jag refererar vad jag kommer ihåg av våra samtal, och allt är inte korrekt återgivet, ej heller i ordning. Jag summerar andan i det sagda. I nästa kapitel skall du få höra om nästa natt.

Kapitel 9

(Hej igen, följare av denna roman! Hoppas jag inte kommer för snabbt med nya kapitel! Jag kan inte hålla mig, det är så spännande att skriva. Följande text kan läsas till tonerna av popartisten Björks låt "Blissing me" från 2017. Hör på den på youtube här. Den tål att höras många gånger om. Särskilt mittenpartiet med de tunga rytmerna är ljuvligt)

* * *

Nästa natt när jag träffade alven Larelei hade hon en mycket tjock och tung bokrulle med sig, skriven på alviska.

"Vilken bok är det?, frågade jag.

"En kyrkohistoria", blev svaret.

"Vilka handlar boken om?"

"Hundarna i Sverige på 1900-talet".

"Skriver kyrkohistorikerna i Paap kyrkohistoria om hundar?"

"Ja. Vi gör det om alla djur. Även om insekter och bakterier. Ja, alldeles särskilt om de små varelserna. Som i titeln på indiern Arundhati Roys roman "De små tingens Gud" från 1997 på er planet, så är vår Gud alldeles särskilt intresserad av de små varelserna, de små värnlösa

varelserna som människorna bara likgiltigt trampar på. De har också en historia. Bakterierna har en historia. Den glöms inte i andevärlden. Gud ställer sig på samma nivå, nej under, insekter och bakterier. Hen menar på fullt allvar att de är viktigare än henom. T.ex. bakterievarelsernas demokrati, gemenskap och jämlikhet är en helig bild på demokratin, gemenskapen och jämlikheten i himlen."

"Vad kan bakteriernas kyrkohistoria handla om?"

"Det är en historia av utrotningskrig från människornas sida, medan bakterierna bara gör väl. Inga bakterier ger upphov till sjukdomar, i andevärlden tror de på det engelsmännen kallar "terrain theory", att det är omständigheterna och inte mikrober som orsakar sjukdomarna. I all sin anonymitet är bakterierna istället själva grunden för en varelses hälsa. Men de civiliserade demoniserar och föraktar de små, ja ju mindre varelse desto mera hat, och virusen, ej heller sjukdomsalstrande, får ta mest stryk. Ändå gör dessa varelser bara gott i gengäld, i all evighet. De är oerhört intelligenta, på nivå med änglarna och hundarna, men använder sin intelligens bara till att göra gott, ej till att hämnas. De utgör således en bild av himlens attityd mot de civiliserade, himlen, som låter solen gå upp över de onda och goda, såsom Nya Testamentet säger. Detta handlingsmönster skall fortsätta i all evighet, därför skall, ja därför kommer ingen gå förlorad i helvetet. Guds famn är öppen i all evighet, och en gång skall den ondaste återvända till honom. Hundars trofasthet mot och kärlek till elaka hussar och mattar är en bild på detta. Djur och småkryp är heliga, därför skrivs

det kyrkohistoria om dem i himlen. Nya Jerusalem har ett helt eget bibliotek, ofattbart stort, med böcker som handlar om djurens kyrkohistoria.

"Hur skriver de kyrkohistoria om människorna?

"Det påminner inte om de civiliserades kyrkohistoria, ty himlen har inte sinne för status och prestige. För himlen är alla jämlika, lika mycket värda, lika mycket värda att uppmärksammas, därför försvinner de kända teologerna och biskoparna och påvarna i mängden av okända existenser som det skrivs om. Till kändisarnas stora förtrytelse. Om alla människor skrivs det minst en tjock biografi av en himmelsk kyrkohistoriker, och de allmänna kyrkohistorieverken tar upp människoöden som haft mest betydelse utifrån ett bottenperspektiv, utifrån vad som verkligen har hänt på gräsrotsnivå istället för på kyrkomöten och prästmöten och konferanser. Vad hundarna och bakterierna anser vara viktigast, är här det som tas med. Vad hundarna och bakterierna anser vara viktigast, anser också himlen vara viktigast. Därför skall man vara glad om man står på samhällets botten. Det är där de avgörande striderna utkämpas, där, på gräsrotsnivå. Ser man på världen utifrån den nivån, får man lättare en realistisk uppfattning av historien. Man ser då att hundarna har mycket större kärlek, mitt i sin skamlöshet, än Moder Teresa och helgonen. Och när man ser det, ställs alla ens värderingar på huvudet, man måste omvärdera hela historien. Den historien går inte att skriva på jordiskt språk. Blott andevärlden har tillräckligt mycket sådan kunskap för att kunna skriva hundarnas kyrkohistoria. Således är alla på jorden kändisar för

himlens befolkning, så mycket kunskap, så mycket parapsykiskhet, finns där. Du får en föreställning om det i det faktum att det skrivs minst en tjock biografi om var och en av jordens människor, och det har alltid gjorts det."

"De här biografierna", sa Larelei vidare, "de utgör det centrala i Domen, och de är alla skrivna i sympati för den som beskrivs. Därför behöver vi städer i himlen, för att Domen skall vara möjlig. Universiteten i de himmelska städerna är själva det väsentliga i dem, därifrån utgår Domen. Bli inte skrämd nu, men det finns även en molekylernas kyrkohistoria, molekylerna är också levande väsen. Atomerna ock. Men atomerna är redan i andevärlden, så atomerna skriver molekylernas historia. Atomerna lever i evigheten, de är de andligaste varelserna på jorden, och de mest mystiska, något som era kvantfysiker säkert har märkt. Atomerna är bland skapargudarna, atomerna är med och skapar materien, medan molekylerna och de större varelserna låter sig skapas och upprätthållas av atomerna. Det finns nästan oändligt många atomer i universum, därför sa jag för några nätter sedan att det finns nästan oändligt många skapargudar. De heligaste varelserna finns det flest av. Den minst heliga varelsen, Satan, finns bara i en upplaga. Det är en upp-och-nervänd pyramid."

"Du rör dig på ett område som jag som teolog skulle definiera som kristen teosofi", sa jag.

"Jo, det gör jag", sa Larelei. "För dig kan det låta som teosofen Blavatsky, men för oss är det bara vetenskap.

Men Blavatsky sa i misstag att atomen är den mest metafysiska varelsen i universum, och däri hade hon rätt. Låt gå för att hon i övrigt mest flummade."

"Domen i "tusenårsriket" innebär att förhänget mellan er värld och vår tas bort", sa Larelei, "så att ni får läsa i Livets bok, den himmelska kyrkohistorien. Den inleds med att änglarna och andarna slutar gömma sig för folk, och samtalar med dem både länge och väl, istället för bara korta besök, där man plötsligt och snabbt försvinner utan förvarning. Där börjar förvandlingen. Bara det är som att läsa i Livets bok, att få prata en hel natt med en verklig ängel, och ställa alla slags frågor. Du gjorde det en natt 2012, då du rökte för mycket cannabis."

"Ja", svarade jag, "men var det på riktigt?"

"Jo och nej", sade Larelei. "De talade till dig telepatiskt genom din egen fantasi. De talade till dig genom att inspirera din fantasi."

"Vad var det för varelser jag talade med", frågade jag. "De var så lätta och eteriska allihop, och verkade alla (de var myriader till antalet) vara i något slags kollektivt medvetande, som bin i en bikupa, så att alla tänkte och talade samma saker på samma gång."

"Det låter som älvor", svarade Larelei. "Naturväsen. Inte änglar. Älvor och alver brukar ta sig an miljöaktivister, en sådan är ju du. Droger kan slå hål på förhänget mellan andevärd och er värld, men det är en farlig väg, som Kristi dåre Fritz Olofsson från Uppsala sa."

"Det är inte värt det," sa jag, "jag ska aldrig pröva igen, priset man får betala är för högt. Bättre att vänta till dödens stund."

"Ja det är det nog", sa Larelei.

"Ja men tänk att det finns änglar och älvor", sa jag. "Det ger allting ett skimmer."

"Ja det skall man minnas i krig och sjukdom," sa Larelei. "Det är som det enkla faktum att koncentrationslägret i Auschwitz också upplevde skyfria, soliga, ljuvligt svala sommardagar under andra världskriget."

"Då är räddningen aldrig långt borta", sa jag. "När man vet att man övervakas kan man uthärda nästan vad som helst."

"Ja", sa Larelei, "det är som att man orkar simma under vatten en bra lång sträcka om man vet att man kan simma till ytan och ta luft när som helst. Eller om man vet att det bara räcker i tjugofem meter. Ju mer man vet detta, desto längre kan man simma. Om man inte vet detta, simmar man inte långt, utan ger upp i förtid."

"Ja," sa jag, "jag kunde t.ex. uthärda att vara på psyket i långa tider eftersom jag visste att jag när som helst kunde rymma. Eller det faktum att jag har stått ut med mina skakningsattacker i fjorton år, eftersom jag vet att jag kan ta livet av mig om det blir för tungt."

"Så har många haft det," sa Larelei. "Det är en av lidandets hemligheter, att det finns källor i öknen, hemliga källor som ingen vet om utom de som bebor dessa öknar. Man måste uppleva svårt lidande för att förstå detta helt och fullt."

"Har ni alver förresten ett läger här i skogen någonstans," frågade jag Larelei. "Kommer ni fler på en gång nån gång?"

"Ja", sa Larelei, "vi har en helgedom här i skogen, en helig lund, såsom hedningarna hade innan monsterkyrkan kom och sopade rent. Där samlas vi och ber och förbereder oss. Vill du att vi kommer fler på samma gång och besöker dig här om natten?"

"Ja, om det är möjligt," sa jag. "Det vore kul att se fler. Kan du inte ta med ett troll en gång. Jag är så förtjust i troll."

"Ja, det skall inte vara omöjligt," sa Larelei. "Jag vet om ett troll som kan svenska, men skratta inte åt hans märkliga brytning och utseende."

"Liknar dom på mopsar i ansiktet?," frågade jag.

Larelei skrattade. "Mopsar," sa hon, "de är de mest troll-lika varelserna som finns på er planet. Så svaret är ja. Men de är obeskrivliga. De är fulsnygga just såsom mopsarna är det, fulla av rynkor och lustigheter som lustiga ljud. Era sagotroll är bara karikatyrer."

Vi pratade ännu några timmar, jag fick igen äta en skål alv-manna, och Larelei sa farväl efter att ha sagt att jag skulle försöka hälsa popartisten Björk från Island, ett naturväsen i människohamn, från henne. Jag sa att jag skulle göra mitt bästa, och så skakade vi hand och hon upplöstes i tomma intet.

Nästa gång skall ni få höra om mitt möte med ett troll från Lareleis planet.

Kapitel 10

Vad händer på Svartbäckens boende? Jo, civilisationens kollaps går sin gång, och det blir ständigt lite värre. Vi har sedan länge s.k. "rolling blackouts" (rullande strömavbrott), så att vi har ström bara delar av dagen. Nu har det gått så långt att vi har ström bara i genomsnitt några timmar varje dag. Jag förbereder mig för en vinter utan ström. Det gäller att ha många täcken på varann, eller i alla fall en ordentlig, arktisk vintersovsäck. Jag har köpt en ordentligt varm ulltröja.

Nästa natt träffade jag återigen alven Larelei, och hon hade med sig trollet Eiku. Hans namn, för det var en han, kunde låta som finska, men på trollspråket *Pöölspi* betydde det ungefär "Sniff-mannen", eller åt det hållet. Och det med rätta, för han var rätt ivrig i att lukta på både ditt och datt, häri liknade hans natur hundarnas natur. I förra kapitlet talade Larelei för mig att han skulle likna på en mops, och ja, det gjorde han nog. En mops var det närmaste man kom att tänka på när man skulle likna honom vid något på vår planet. Eiku hade päls på hela kroppen, pälsen i ansiktet låg i rynkor precis som på en mops, och så hade han en svans, såsom trollen i sagorna, men i övrigt var våra sagors troll rena karikatyrerna när man jämförde dem med honom, ett så finkänsligt och vackert väsen var det frågan om, helt utan grovhet. Det var så långt från John Bauers troll, man skulle tro det var en annan varelse än ett troll. Eiku var finkänslig på hundarnas sätt, sådär finkänslig som de kunde vara när de luktade på saker och ting. Och rätt blyg, som hundar ibland är. Han var kort, nådde Larelei

blott till magen, och hade korta ben och långa armar. Han hälsade först genom att lukta på mig, och gjorde underliga, lustiga ljud i sammanhanget, precis som en glatt upphetsad mops kan göra. Han var hälften djur och hälften människa, ett klassiskt naturväsen.

Eiku kunde svenska. Och han kunde hälsa genom att skaka hand. Jag hälsade och frågade genast något som jag funderat länge på, om de gick på toa på deras planet, det var första frågan som kom upp i mig, för Eikus sinnlighet kom en att tänka på sånt.

"Ja, i andevärlden bajsar och kissar vi och sånt där, och gör allt ni gör", sa Eiku.

Jag hoppades att jag inte skulle skratta åt hans utseende och hans lustiga brytning. Jag tänkte på något allvarligt, och fortsatte:

"Har ni toaletter som vi?"

"Nej, vi har utedass och sånt där, sånt som ger bra mull till våra skogar."

Jag blev fundersam. Hade inte katolska kyrkan systematiskt uteslutit allt sinnligt från sin himmel, och nu visade det sig att man kissar och bajsar i andevärlden? Men när allt kommer omkring, så hade andeskådaren Swedenborg sagt i sina skrifter att man efter döden fortsätter precis samma liv som man fört innan döden, så att vissa inte fattar att de dött.

"Så ni gödslar era skogar med det komposterade bajset? Inga åkrar att gödsla?", frågade jag.

"Vi sysslar inte med monsterkyrkans utrotningskrig i matanskaffandet och sånt där", sa Eiku. "Vi har inga åkrar, och det har inte heller himlen, Nya Jerusalems planet. Vi har bara skogar och ängar och städer och sånt där. Och alla våra städer är genomträngda av skogar och ängar, och några förslavade växter och sånt där har vi inte."

Monsterkyrkan, tänkte jag. Det måste vara katolska kyrkan. Dessa naturväsen lever ännu på medeltiden, eller kanske i dess början, då katolska kyrkan fick naturväsendena att lämna jorden. Men i och för sig, katolska kyrkan är ju fortfarande det största kristna kyrkosamfundet.

Förslavade växter. Är det det trollen kallar våra grödor på jorden?

"Har ni utedass i era städer? Finns det utedass i Nya Jerusalem?" frågade jag.

"Varför frågar du sånt där. Vi fasar inför era städer och anser de vara dödens, förintelsens och ekokatastrofens tempel och sånt där. Naturligtvis har Nya Jerusalem utedass. Den är inget dödens tempel. Hela staden är full av utedass och sånt där. Ofta ser man folk som kör med skottkärror fullastade med färdig mull och sånt där från utedassen till skogarna som förgrenar sig genom Nya Jerusalem."

"Så det finns vägar i Nya Jerusalem?"

"Hoppas du inte tänkte på guldgator och sånt där, dödstemplens asfalt, nej, våra vägar är stigar, eller i städerna snarare breda stigar, upptrampad mull, vägar av mull som ibland får gropar som vi lappar med mull och sånt där från våra utedass."

Jag blev fundersam. *"Han arbetar helt fylld av mull / stum av mull och blind"*, skrev Harry Martinson i sin dikt om daggmasken. Skog och mull var det enda detta troll verkade vara intresserad av. Så pratade han. Vilket förakt för vår kultur i väst. Hur primitiva deras städer verkade vara. Inga palats kunde pryda dem då.

"Har ni stora byggnader, som palats och sånt?", frågade jag.

"Vi murar de vackraste antika byggnader, stora universitet och sånt där, stora som kungens slott i Stockholm och sånt där, mitt i all skog och äng och mull," svarade Eiku. "Varför tror du att mull och sköna byggnader skulle utesluta varann? Vi måste ha mullvägar för att folk ska kunna dansa barfota fram på vägarna, ackompanjerade till den ljuvaste musik man kan tänka sig, från våra symfoniorkestrar. Om vi inte har mullstigar som vägar, om vi har stenar eller asfalt, får man ont i de bara fötterna till slut."

"Ojoj, ni prioriterar dans och bara fötter, vi prioriterar bilar. Har ni inga farkoster?"

"Nej, det är dödens tempelvagnar och sånt där. Om vi blir trötta på resan, frågar vi någon kentaur eller sånt där om han vill bära oss fram till målet. Kentaurer är hälften hästar, hälften människor. De finns överallt på vår planet. Lätt att träffa på i skogen."

"Har alla planeter i andevärlden städer?"

"Nej, bara domsplaneterna, de planeter som deltar i dömandet av mänskligheten på planeten jorden. Det är bara planeter med varelser som på något sätt är engagerade i er som är med i Domen. De övriga planeterna har bara natur och sånt där, ingen civilisation. När Domen är utverkad, i slutet av Tusenårsriket, skall vi alla återvända till naturen, och den andevärldsliga civilisationen skall lämnas åt förgängelsen och sånt där, från vilken den kom."

"Måste ni äta på er planet? Dör ni om ni inte äter?"

"Nä, men vi kan bli lite svaga i kroppen. Vi fastar ibland då det ger oss extra andens styrka och sånt där. Ingen måste äta på vår planet. Men vi äter för att ge kroppen styrka och sånt där. Om vi inte äter, dör vi inte, för Amma (vårt namn på Gud) är den som ytterst bestämmer när vi skall iväg till nästa existensform."

"Så ni kan dö?"

"Vår kropp upplöses, och vi går till en ny existensform. Vi dör inte, lika lite som de flesta vilda djur dör i skogen.

Uppståndelsens krafter är för starka. Det går med oss som med Jesus, vi dör inte, vi uppstår och sånt där. Förgängelsens krafter finns inte riktigt i vår natur. Lagarna är annorlunda än de på planeten jorden."

"Otroligt. Det har vi aldrig hört från våra andevärldsteoretiker i den kristna kyrkan. Mediet Olof Jönsson och några fler anglosaxiska medier från början av 1900-talet antydde detsamma. Varför dör ni?"

"Vi är på resa. Den resan tar aldrig slut. Det finns alltid mer att lära sig och sånt där. Vid något skede har vi lärt oss tillräckligt om vår planet, och reser vidare. Vi är mätta på livet på vår planet, mätta av dagar och av kunskap."

"Men kan ni inte röra er från planet till planet med tankens kraft, i ett ögonblick, såsom Larelei sade?"

"Det där är ut-ur-kroppen-upplevelser och sånt där, astralresor som ni skulle kalla det, det sysslar vi också med, men det sker när vi sover eller går i trance, och då lämnar vi vår kropp på vår planet, och reser med vår astralkropp till en annan planet. Vi behöver dö för att gå vidare i existensen rent fysiskt, precis som er världs astralresenärer också känner att de behöver det, även om de har besökt andra världar och sånt där."

"Kan ni resa astralt när ni vill, var och en av er på er planet?"

"Ja. Vi lägger oss bekvämt vid husväggen värmda av solens sken, och tar oss en tupplur och sånt där. Då går vi ofta ut ur kroppen, och hälsar på någon vän på en annan planet och sånt där. Man ser ofta folk ligga och sova vid en husvägg, ja mitt på vackraste universitetsområdet. De kan ligga mitt på gatan, mitt på torget, bland alla människor. Det har vi lärt oss från Jesus och de grekiska kynikerna."

"Gjorde de det?"

"Ja, det gjorde de. De hade ingen skam i kroppen, som ni säger. Och de var alla astralresenärer. Riktiga trollkarlar. Schamaner och sånt där."

"Vad det låter idylliskt. Att få lägga sig direkt ner och sova en stund om man är trött. Var man än är. Så skulle jag vilja göra. Det låter så jordat. Så naturligt, på nåt sätt. Att inte behöva sova bara på natten, utan sova när som helst. Det du."

"Era andevärldsteoretiker har en bild av andevärldens varelser som något slags supermänniskor, som inte behöver äta, inte bajsa och kissa, inte sova, inte älska och sånt där, inte någonting. Allt sinnligt, eller allt verkligt, som vi skulle säga, har skalats bort från deras fantasivärld. För en fantasivärld är det de reser i, de drömmer vakendrömmar och sånt där. Det gör inte vi, och det gjorde inte Jesus. Bara uppståndelsens varelser kan resa i verkligheten, istället för i fantasin, när de reser astralt. De förra skulle aldrig våga möta verkligheten istället för sina fantasier, för de vill att andevärlden skall

vara civiliserad och sånt där. För dem är det vilda hotfullt och t.o.m. sinnessjukt när det gäller den vilda mänskligheten. Därför skapar de sina upplevelser utifrån sig själva, istället för att möta verkligheten och sånt där. Säg åt dem att sluta projicera, sluta skapa sin verklighet, sluta höra på mediernas trams om att vi skapar vår egen verklighet, och möta naturen i all dess majestät, i sina astralupplevelser."

"Har inte ens urfolkens schamaner kontakt med den sanna andevärlden?"

"De är etablerade, de är som kyrkans präster, de är redan civiliserade i våra ögon, redan korrumperade och sånt där. Läs de kristna missionärernas berättelser om hur mycket ruttet som förekommer och förekom bland schamaner och trollkarlar i djunglernas djup. Så nej, de fantiserar. Men Amma hjälper dom i deras fantasier, hon förbarmar sig och ger dom kunskaper i healing ändå."

"Det är som det anstår en Gud som inte gör skillnad på folk. Hen är ju inte kristen. Vad betyder Amma på ert språk?"

"Moder. Det är indiska. Vi har ärvt det från indiskan. Vi föreställer oss Gud hellre som en moder än som en fader. Vi gillar gudinnekulterna på er planet, de har förstått detta. Men Gud är ändå bortom manligt och kvinnligt. Vi är allergiska för den manlige guden p.g.a. monsterkyrkans gudsbild."

"Det skulle min andlige moder, ekofeministen och idéhistorikern Maria Suutala gilla. Läs hennes skrifter, jag rekommenderar dem."

"Vi känner till dem", insköt Larelei. "Hälsa henne från oss. Hon är en av de främsta filosoferna och författarna på er planet idag. Men rätt okänd, precis som det anstår en kristen."

"Ja, bara man kan bevaras i okändhet, så man inte slutar sitt liv i dödningars församling (ett uttryck som betyder församling av skelett)."

"Det är Jesu väg", fortsatte Larelei. "Inte arbeta för berömmelse och karriär, men för de himmelska kyrkohistorikerna och litteraturhistorikerna. Gör det så skall det gå dig väl, käre Leif."

"Jag ska försöka, men ni får hjälpa till. Man kan bli känd på internet med."

"Så länge du är mentalpatient, skall du nog inte bli känd."

"Ja, det tror jag nog. Man får gömma sig bakom den rollen. Förresten, har inte ni professorer i era städer? Då har ni ju astralresenärer som är etablerade, och som borde fantisera?"

"Vi har inga hierarkier och sånt där. Vi har inget utbildningsväsende. Vi är anarkister. Vi samlas, på utsatta tider, efter solens läge, till undervisning, men vi har ingen övergripande styrelse som tillsätter professorer och sånt

där. Det ordet finns inte på vårt språk, men vi översätter vårt ord för lärare till det. Vårt ord för lärare har mycket mer betydelsen av samtalspartner än översittarundervisare och sånt där. Ibland har vi stora konferenser och möten, med ibland tusentals åhörare, men mest sitter vi i små grupper och samtalar, var och en elev utväljande sin lärare efter attraktion och tycke. När man har tillräckligt mycket kunskap och sånt där, lär man spontant ut vad man har lärt sig utan att tillsättas som professor eller lärare, och man kan föreläsa på en konferans eller ett möte, bara genom att stiga upp på podiet och tala. Vi har alltid ordet fritt, vem som helst kan stiga upp och tala för massorna. Bara den som leder mötet, är bestämd på förhand, som också alltid är den som har föreslagit mötet. Det här har vi lärt oss av apostlarna och den första kristna församlingen. På grund av den här ordningen förhindras vi att bli etablerade och skapa oss positioner, med berömmelse och ära över de andra. Vi ser alla som jämlika."

"Men Jesus då? Är han bara en i mängden i världsparlamentet i Nya Jerusalem?"

"Ja. Det är hans gudom och hans "kenosis" (betyder "utblottelse") som får det till så. Han har inte slutat med sin kenosis bara för att han uppstod från de döda och blev Messias och sånt där. Vi låter oss inspireras av honom, men vi sätter honom inte på piedestal, vi dyrkar honom inte som Herre. Han är vår broder. Han är Herre genom att tjäna, som han sa. Vi ber till honom som vi pratar med en vän och bror."

"Men finns det inte ett världsparlament i Nya Jerusalem?"

"Det är helt anarkistiskt, och fungerar ungefär som universitetslivet fungerar i våra städer. Ingen blir utsedd som ledamot i världsparlamentet, man växer in i det organiskt och sånt där, man tar mer och mer ansvar. Världsparlamentet utfärdar inga lagar, de behövs inte. Detta är helt till för Domen över mänskligheten på jorden. De planeter som är med i Domen läser vissa bokrullar som skickas ut från världsparlamentet, det är allt. Eller, de skickas inte, de kopieras av kopister och sånt där. Men de flesta skrifter kopieras av dessa kopister, så dessa utskick har ingen yttre status över de andra. De som vill tar ansvar, låter sig inspireras."

Det var en del av samtalet den natten. Vi samtalade vidare om hur jag skulle förbereda mig för en strömlös vinter, hur jag skulle klara en sådan vinter, och jag fick igen äta mig mätt på alv-manna. Jag ber också alla som läser detta att betänka sådana frågor, inte minst med tanke på att global kollaps ibland innebär världskrig, såsom det depressionen på 30-talet ledde till. Förbered er på det värsta, kollapsen kan komma mycket tidigare än ni tänker och planerar för. Så låt oss göra det bästa utav situationen, och leva för det väsentliga, såsom Jesus och kynikerna gjorde.

Kapitel 11

Nästa natt hade Larelei tagit med sig sin make - Maomonn. Han var en ståtlig man iklädd en azurblå kjortel som såg medeltida ut. Färgerna strålade. Han var barfota, precis som Larelei. Han var också en alv, och hade spetsiga öron. Han log ett brett, ljuvligt leende. Jag hälsade på honom, och fick höra att han också var lärare i teologi vid Universitetet i Paap på alvernas planet. Han var specialiserad på tolkningen av Nya Testamentet, vilket jag gillade mycket. Nu kunde jag fråga honom om Jesu uppståndelse.

"Var Jesus som vi har trott i väst efter sin uppståndelse?"

"Nej. Inte alls. De kristna i väst har ett schema som de går efter, som går ungefär såhär: I Jesu befruktning förödmjukar sig, utblottar sig Gud Sonen i Jesus, förminskar sig, och går in under människolivets villkor, efter att förr ha varit Gud Sonen, i härlighet och makt. En kenosis (grekiska för "självutblottelse") sker. Sedan, i uppståndelsen från de döda, återtar Gud Sonen den ställning han hade innan han kom in i Marias livmoder. Han lämnar sin kenosis, och blir Herre i ära och makt, krossande sina fiender under sina fötter. Denna uppfattning delar vi i andevärlden inte. *Jesus och Gud har aldrig varit i icke-kenosis*. De har aldrig varit herrar, utan har alltid varit ödmjuka "slavar", så som Nya Testamentet gillar att tala om de kristna och Jesus (översätt inte den nytestamentliga grekiskans *doulos* med tjänare, utan med slav, livegen, ty det fanns inga tjänare på Jesu tid, enbart livegna slavar), "slavar" som gått

under sina medvarelser och tjänat dem. På samma sätt upphörde Jesus och Gud heller inte att vara i kenosis i uppståndelsen. De förblev i ödmjukheten och ringheten och fattigdomen, den fattigdom och kyniska anarkoprimitivism som kännetecknar allt liv i andevärlden. Jesus blev således inte förmer än sina bröder apostlarna i sin uppståndelse, han fick bara en speciell uppgift; att leda arbetet med Domen från andevärlden, som slav, inte som herre, underifrån, inte ovanifrån. Det är detta messiasskapet innebär. Den uppgiften gör en inte mer värd eller förmer än andra varelser. De som utan att finna någon lösning spekulerar om Jesus är Gud, andra personen i treenigheten eller ej, glömmer att Gud inte är någon herre, inte är över sina medvarelser, men under. Bara om Gud är den upphöjde Guden, blir treenigheten ett problem. Men om Gud är en i mängden, jämlik med alla, kan Jesus också vara en i mängden, då kan han ha börjat som en vanlig människa, utan att upphöra att vara Gud, en vanlig människa som växte organiskt in i en speciell uppgift, att bli Messias. Men ingen i andevärlden har sett Gud. Vi alver tror han är osynlig, men ändå tror vi att han är en i mängden, jämlik med alla andra. Jesus är Gud i synlig gestalt, det är skillnaden."

"Det var en grundlig genomgång. Tack ska du ha. Det klargör mycket. Kan man säga att det är kristendomens uppfattning av Jesus som herre istället för slav efter sin uppståndelse som födde monsterkyrkan, katolska kyrkan, och alla krig sedan dess?

"Ja. Europas senaste krig, det mellan Ukraina och Ryssland, var en frukt av herrefilosofin hos de kristna.

Det där som de anklagat den helige kyniske dåren Nietzsche för. Herrefilosofi leder till krig och rasism, det har inte bara Hitler bevisat. Det är inte bara Jesusbilden som lett till monsterkyrkan, i alla tider har en liknande gudsbild fört till liknande monsterstater och monsterrörelser. Gamla Testamentets gudsbild ledde till Davids och Salomos monsterstater."

"Monsterstater? Var de inte gudfruktiga män, David och Salomo?"

"Du har inte genomgått din gnostiska eller kanske snarare marcionitiska (se vem Marcion är här) omvändelse än, ser jag. David och Salomo var regenter fulla av gammaltestamentligt förtryck, och David var en riktig krigsherre. De tillbad Demiurgen, som Gamla Testamentets Gud på något sätt förkroppsligade, en Gud som var som Satan."

"Är ni gnostiker i andevärlden?"

"Nej, inte precis, men varje människa kommer till slut till en fas i sitt liv där hon tar avstånd från Demiurgen, och upplever det vi kallar den gnostiska eller den marcionitiska omvändelsen. I övrigt är gnosticismen full av flum och spekulation, där man kan hitta vad som helst. Som New Age på Jesu tid. Vanligtvis blir en människa ateist eller sekularist när hon upplever sin gnostiska omvändelse, hon kommer till att uppfatta kristendomen och religionen i stort som färgad av Demiurgen, och tar avstånd från den. Ofta helt med rätta, hon vet bara inte om de goda alternativen till ateism eller sekularism. Att

det finns sätt att handskas med Demiurgen som går att förena med tron på Jesus och hans uppståndelse. Men visst, även Nya Testamentet är färgat av tron på Demiurgen. Det var ju bibeltrogna judar som skrev boken. Det gäller att sålla materialet, och hitta den historiske Jesus bakom allt. Då finns det knappt ett spår av tron på Demiurgen."

"Men Jesus var ju jude?"

"Ja. Men han var *en marginell jude*, såsom titeln på jesusforskaren John P. Meiers bok, "A Marginal Jew", ljöd. Han var ingen mainstreamjude direkt. I utkanten av judendomen florerade allsköns underliga rörelser, vissa inspirerade av gnosticism och pythagoreanism. Tänk på hur underliga esséerna var. Och ändå var de en av de fyra etablerade huvudgrupperna i judendomen på Jesu tid."

"Så du tror att Jesus upplevde en gnostisk omvändelse i sin ungdom?"

"Ja. Det vet jag. Det står i en bokrulle i vårt bibliotek. Men han kom fort över det gnostiska inflytandet och gick vidare i en mer kynisk riktning, inriktad på dygden, livsstilen, och inte på läran. Han spekulerade inte."

"Ja. Jesu lära är förvånansvärt fri från gnostisk spekulation. Det är också kynikernas lära, för den delen. De ansåg att livsstilen var det viktiga, inte vad man lärde. Bara man lindrade lidande, kunde läran kvitta."

"Det är så det brukar gå efter den gnostiska omvändelsen. Man slutar helt enkelt vara renlärighetsivrare, eller fundamentalist, med andra ord. Där slår man en brygga över till fienden, och börjar motverka krig och våld och konflikter."

"Så det finns inga fundamentalister i andevärlden?"

"Det föds många sådana dit från er värld, men dödens eld luttrar och befriar dem från fundamentalismen. Så nej, var inte rädda för att möta fundamentalistisk fördömelse av er lära hos oss i andevärlden. Vi förlåter till och med er livsstil, ja innan ni har bett om förlåtelse. Synden är sitt eget straff, varför ska vi straffa mer? Det är tungt att vara civiliserad. Fundamentalism är också tungt, det är på sätt och vis en sorts satansdyrkan, mitt i sin präktighet, eftersom den fundamentalistiska gudsbilden är satanisk, ofta med evigt helvete för fienden, en straffande Gud och allt sånt. Låt oss ha medkänsla med alla fundamentalister. De flesta kristna på er planet är mer eller mindre fundamentalister, på ett eller annat sätt. Så illa ställt är det med civilisationen hos er."

"Ja. Inte så konstigt att trollet Eiku fasar inför vår civilisation. Den är hemsk. Det är knappt så jag vågar delta i livet på internet. Det är så besmittat av Demiurgen."

"Ja, internet är en Satans skapelse, likt all mekanisk, icke-organisk teknologi. Du får verka där som Neo i Matrix, du har ju sett Matrix-filmerna. Neo använde ju fiendens teknologi för att hacka sig in i Matrix och befria fångar."

"En andlig hacker är vad man slutar som, till sist, om man håller på som jag."

Maomonn skrattade. "Skaffa aldrig egen dator, det är vägen in i fördärvet. Låna alltid."

"Ja, det skall jag göra. Så ni har ingen teknologi i himlen?"

"Nej. Ingen vidare. Våra musikinstrument, som kan vara ganska avancerade, är det närmaste vi kommer teknologi. Vi erkänner att det är en form av teknologi, men det är ett nödvändigt ont. Musikterapin och dansen spelar stor roll i himlen för att läka själens sår från jordelivet. Så ha inte dåligt samvete för att du lyssnar mycket på youtubemusik. Men vi har inte elektricitet."

"Vad tycker ni om min teori att Satans fall hade med konstens uppfinning att göra. Han bröt det judiska bildförbudet, och gjorde den första kopian av naturen, en vassflöjt."

"Ja, det stämmer nog i stora drag, fast det började med att han försökte spela på *ett enda* vassrör vars ände han täppte till med gyttja. Han blev allvarligt varnad, men han lyssnade inte. Det var civilisationens första svaga början. Före det visste vi inte om konst. Allt var verklighet. Nu använder vi oss av konsten som ett nödvändigt ont för att läka själens sår. Men vi måste alltid vara medvetna om att det inte är verkligheten vi sysslar med, att orden och ljuden ljuger, och att vi skall överge det en dag, sakta

men säkert. Vi kommer sakta att glömma språket efter att allting är återupprättat."

"Så vi kommer att tappa språket till sist? Är inte det en förlust?"

"Vi kommer att tala i tungor och göra djuriska ljud. Att tappa det lögnaktiga språket är ingen förlust, lika lite som spädbarnet lider av att inte kunna tala, eller hunden för den delen."

"Jag har känslan av att den verklige Jesus efter sin uppståndelse är så annorlunda än det fundamentalisterna tror, att skulle vi beskriva det, skulle det bara vara hädelse för dem."

"Ja, du har nog rätt. Jesus blev som ett naturväsen, som ett djur, både i livet och efter sin uppståndelse."

"Hade jag förresten rätt i min teori i en av mina skrifter att inte alla får bli människor i livet efter detta? Att vissa blir förvisade till mikrolivet?"

"Det var en kvarleva av de kristna fundamentalisternas lära om förtappelse som levat vidare hos dig. Du har undervärderat dödens förvandlande kraft. Den gör oss alla skickade att ingå i himlen efter döden. Den gör oss som små nakna barn, vi startar på nytt."

Det var det väsentliga i nattens samtal.

Kapitel 12

Nästa natt kom Larelei ensam. Jag passade på att fråga henne om något av det jag grubblat mest över.

"Kära du", sa jag, "får jag fråga om något av det jag grubblat mest över: nämligen lidandet. Varför lider vi. Finns det någon mening med det?"

"Nä. Det finns ingen särskild mening. Lidande är meningslöst. Genast när vi börjar söka mening i lidandet får vi en sadistisk gudsbild. Gud sänder vårt lidande osv. Groteskt. Detta är fundamentalismens svar på lidandets problem. Vi i andevärlden accepterar att lidandet inte har någon mening. Och att det inte kommer från Gud. En annan sak är att himlen är som naturen. I skogen och komposthögen förvandlas all skit till himmelsk mull. I händerna på Gud förvandlas lidandet till himmelska ting. Gud kan använda lidandet för sina syften. Vi kan, i bästa fall, renas och luttras av lidandet, så att vi växer och mognas genom det, men det är inget krav från himlen. Man får lov att vara bitter på lidandet. För det är meningslöst. Bara man inte blir bitter på Gud eller någon människa. För Gud är ren och oskyldig som ett lamm i frågan."

"Varför kan inte Gud stoppa lidandet?"

"Han gör det hela tiden. Han är verksam, mer än du fattar. Han och hela himlens här, alla dem som är medverkande i Domen. Tänk på alla helanden som det rapporteras om,

och alla syner och mirakel och paranormala fenomen. Men vi är begränsade. Vi kan inte göra allt. Satan och hans här är mäktiga på jorden. Det är svårt att stoppa dem. Lidandet kommer ju ytterst från dem. Gud kämpar mot Satan, kämpar och lider med mänskligheten, och gör allt hon kan. Men hon är ringa och enkel, och är inte den triumfalistiska och allsmäktiga Gud som fundamentalisterna drömmer om, som kan fixa alla problem hur lätt som helst. Hon är ringa och oskyldig som apor och hundar. Detta är hädelse i mångas öron. Särskilt i Trosrörelsens öron, fast den blivit bättre på sistone. De har så stora förväntningar på Gud. Men det är bättre att vara ödmjuk och erkänna verklighetens begränsningar, istället för att drömma om guld och rikedomar på naturens bekostnad. Då blir man inte så besviken. Men Gud skall inte göra sina trogna besvikna. Gud skall göra mer än de kristna fundamentalisterna drömmer om. De drömmer om guldgator och pärleportar, men också om ett evigt helvete för fienden. Gud skall däremot återställa allt, även Satan och demonerna, som lovat är i de heliga skrifterna. Det är mer än fundamentalisterna har drömt om. I jämförelse med det är guldgator och pärleportar och evig rikedom efter döden för de trogna, att likställa med en lorthög. En enda lorthög, inte mer."

"Annars är ju bajs och kiss något heligt."

"Ja, mer än guld och rikedom. Ursäkta liknelsen. Den var civiliserad, oren. En enda hög bajs är mer värt i Guds ögon än hela den traditionella himmelsynens guldgator

och pärleportar. För bajs är heligt och hygien är smutsigt."

"Tänker du på de väldiga utsläpp som vår hygien innebär?"

"Ja, på alla de giftiga medel som människor gör rent med. De hamnar till slut i naturen."

"Ja, det är fruktansvärt. Jag skall sluta med sånt. Jag har inte ens råd med sånt. Förlåt mig att jag har horat med hygienen. Det är rena nazismen. Som rashygien ungefär."

"Ja, du är förlåten. För oss i himlen är föroreningarna något värre än klimatförändringarna. Ty föroreningarna ligger kvar i hundratusentals år, inte minst kärnavfall och sånt, medan klimatet går i cykler och återhämtar sig i nästa istid, som är rätt snart. Jorden och naturen överlever om inte civilisationen och mänskligheten gör det. Det erkänner t.o.m. "Mr Doom, professor Guy McPherson (f.1960)."

"Skall mänskligheten dö ut innan Jesus kommer åter?"

"Nej, vi har för bråttom för det. Vi väntar på det rätta tillfället att gripa in. Det kan komma när som helst. När tiden är mogen, kommer vi. Den har varit nästan mogen ända sedan Romarrikets fall, då vi försvann. De kristna trodde ju då att slutet hade kommit, när Romarriket kollapsade och påvekyrkan, monsterkyrkan tog över. Ty de obildade bland dem trodde att Romarriket var hela världen. För dem kollapsade hela världen då.

Vi har väntat på det rätta tillfället i 1700 år nu. Ända sedan Jesu död och uppståndelse. Slutet har aldrig varit riktigt långt borta. Därför hade de första kristna och Jesus inte riktigt fel när de trodde att Apokalypsen skulle komma under deras livstid. Slutet hade kunnat komma, det var helt realistiskt att tro det."

"1700 år? Har det inte gått 2000 år sedan dess?"

"Nej. Det finns ett hål i tideräkningen på medeltiden, som omfattar ca. 300 år. Fenomenet kallas "phantom time hypothesis" av historikern Herbert Illig, som upptäckte detta 1991. Du stödde hypotesen också i dina tidiga skrifter, men du överdrev hålet, och skrev att det var 700-1000 år, inte 300. Då kände du ännu inte till Illig och hans hypotes. Om det är ett hål på 297 år, som Illig påstår, då lever vi egentligen nu året 1725. Enligt våra beräkningar är hålet lite större, ungefär 313 år. Då lever vi i 1712."

"Hålet är ju enkelt att upptäcka. Det hände ju nästan ingenting kulturellt och religiöst under tidig medeltid, från 600-talet till 900-talet. Hur kan man inte lägga märke till något sånt? Hur obildad får man vara?"

"Varför upptäcker inte de nytestamentliga forskarna att Nya Testamentet ursprungligen skrevs på arameiska, inte grekiska? Där har du samma fenomen. Hur obildad får man vara? Är det specialiseringen som gör att detta inte upptäcks?"

"Det är det nog. Men det är så mycket prestige inbakat i uppfattningen att Nya Testamentet skrevs på grekiska, så en revolution lär inte uppstå innan civilisationen brakar samman."

"Hålet i medeltiden är urenkelt att upptäcka. Ungefär så enkelt som att upptäcka att kejsaren var naken, i sagan. Varför slutar den hellenistiska kulturen så abrupt, varför försvinner alla författare och rörelser, för att uppstå först på elvahundra- och tolvhundratalet? Hur stor är luckan mellan Faltonia Betitia Proba (322 - 370), en av de sista kända hellenistiska romerska skalderna, och Franciskus av Assisi (1182 -1226) , den poet där den romerska poesin återuppstår, om än i kristen form? Hålet är gigantiskt. Ungefär 800 år stort. Det fick dig att tro att hålet är större än 300 år. Samma sak gäller i rörelsernas historia. Hålet där är lika stort."

"Herbert Illig avfärdas som konspirationsteoretiker på Wikipedia. Det är för att den etablerade historievetenskapen skulle braka samman om han har rätt."

"En av de första i väst att förespråka arameiskan som Nya Testamentets grundspråk, syriern George M. Lamsa (1892 – 1975), som hade arameiskan som modersmål, avfärdades av en forskare som varande icke-akademiker och unitarie-universalist. Lamsa var så specialiserad att han kunde översätta den arameiska Peshitta-bibeln till engelska, och gjorde det också, men det räckte inte för denna skeptiska forskare. Där har du samma fenomen som inom historievetenskapen. Den

nytestamentliga forskningen skulle braka samman om man erkände Lamsas kunskaper."

"Men vad är ljuvligare för en kristen än att vara unitarie-universalist? Det var ju den romantiske poeten Coleridge!"

"Ja, forskaren som avfärdade Lamsa var fundamentalist, såsom många, ja de flesta av de nytestamentliga forskarna är, mer eller mindre. De har sin fundamentalistiska agenda, att bevara en Jesusbild som passar med tidsandan."

"Så den arameiske Jesusen är mer som en helig dåre än den grekiske?"

"Ja, det kan du lita på."

"Stämmer dateringarna av evangelierna?"

"Nej, eftersom arameiskan är grundspråket, skrevs evangelierna redan på 50-talet, samtidigt med de första apostoliska breven. En nytestamentlig arameisk kanon låg färdig redan år 68, enligt våra beräkningar. Ett fåtal skrifter, som Uppenbarelseboken, hann inte komma med i den."

"Det stämmer mer överens med den underlige liberale teologen John A. T. Robinsons "redating of the New Testament", hans underligt tidiga dateringar. Gör det evangelierna mer trovärdiga?"

"Ja, det gör det. Bibelforskaren John Dominic Crossan & company är hyperkritiska, partiskt kritiska, lite som ateisterna. Gott för dem som inte är rädd för luttring, där det väsentliga utkristalliseras, men förödande för dem som tror t.ex. på Jesu uppståndelse."

"Ja, få liberala teologer tror på Jesu uppståndelse, och det fick den stackars helige dåren Jonas Gardell att tappa tron på den också. Jag menar, kroppens uppståndelse. Alla lever ju vidare efter döden, det är väl ingenting märkligt."

"John Dominic Crossan menade att Jesu uppståndelse var ingenting märkligt på sin tid, sånt trodde också hellenistiska filosofer och författare på. Men de trodde ju på myter. Jesus var den förverkligade myten. Det finns därför mycket sant i Nya Testamentet. Låt oss ta vara på det i denna hårda tid."

Det var allt för den natten.

Kapitel 13

Nästa natt hände det något underligt. Ingen Larelei dök upp, istället hände något annat. Jag blev frälst. Frälst till kristendomen. Och jag som trodde jag hade varit det förr. Nu insåg jag att jag hade varit en hedning, en hedning, i trettiosju år, inget annat.

Hur hände det? Jo, jag blev besviken över att ingen Larelei dök upp, och återvände hem. Hela den natten låg jag vaken. Då var det som om mina andliga ögon öppnades, och jag såg mitt liv, från början till slut, som i ett enda sammanhang. Jag förstod plötsligt allt som hade hänt mig. Alla fel jag gjort. Jag såg kopplingen mellan allt. Och jag förstod att jag inte var frälst, att mitt liv inte dög i Guds ögon för att jag skulle kunna kalla mig frälst.

Då föll jag ner i helvetet. Inte bokstavligen. En helvetets eld började brinna i mig, och jag insåg att jag var evigt förlorad. Jag hade gjort dödssynden, trodde jag. Nu var allt hopp ute.

Så snart man fick lov, då klockan var 6.00, smög jag mig till nattpersonalen på boendet, och klagade min nöd. "Snälla", sa jag, "det finns väl inget evigt helvete". "Nej, det är bara vanföreställningar", blev svaret. "Är du säker på det", frågade jag. "Ja". "Ja men hur ska jag veta det?". "Det vet jag inte". "Men snälla, det finns väl inget evigt helvete?"

Sådär höll jag på, länge. Tills personalen tröttnade och bad mig sätta mig framför TV:n. "Älta inte de där tankarna nu, tänk på något annat", sa de. Jag gjorde som de sa.

Men jag fick ingen ro. Jag gick fram och tillbaka i matsalen, rastlös. Jag grep efter en livlina, tappade den. Grep igen, tappade den. Fanns det hopp? Jag hoppades att det fanns hopp.

Så gick jag och lade mig i min säng igen, i min lägenhet. Då var det som om djävlars andar talade i min skalle, försökte samtala med mig, och få mig med i samtalet. Det var några sliskiga röster, som talade snusk och försökte förleda mig. Jag stod emot dem, och vägrade ligga i sängen och höra på dem. Så jag gick till nattpersonalen igen och tiggde om uppmärksamhet. Jaja, de hade lite tid att höra på mig igen. Jag talade om mina röster i huvudet.

"Leif, nu tar du dig samman och gör upp en handlingsplan," sa personalen. "Du får inte hänge dig åt din fantasi mera. Lös korsord, se på TV, lägg pussel, färglägg, vad som helst. Men du måste skärpa dig. Börja med att raka dig."

Jag lydde. Jag hade ju ett ordentligt skägg, rött. Jag fick en rakhyvel av personalen, men något raklödder hade de inte. Det fick duga.

Jag slarvade med rakningen, och det blödde. Jag hade inte tålamod, och inget raklödder. Jag stod länge framför

spegeln och torkade blod. Jag måste hålla ut, tänkte jag, ingen får se mitt blod. Det är inte anständigt.

Efter ett tags blodtorkning började jag vagga kroppen fram och tillbaka. Eller var det jag som gjorde det? Det kändes snarare som om Gud gjorde det. Gud vaggade mig i sina armar. Och så spelades det upp en låt i min skalle, igen och igen. Det var den isländska popstjärnan Björks låt vars huvudbudskap låter såhär: "*Meant to go astray*". Då kändes det som om det var Gud som sjöng Björks låt för mig medan han vaggade mig i sina armar. Men jag kände inga stora känslor. Dock, där och då fick jag en ny vilja, en vilja att följa Bibeln, Jesus och mina överordnade. Och i samma stund fick jag en ny identitet. Gud gav mig ett nytt namn, som skulle beteckna denna nya identitet. Det namnet var Kenneth Blomster. Det bara kom till mig, från himlen. Jag ska heta Kenneth Blomster.

Vad betöd det där med "meant to go astray"? Jag vet inte. Jag vet inte den dag idag. Guds rådslut är ett mysterium, hans utväljelse likaså. Det skall man inte grubbla över. Men det var mycket tröstande ord för mig. Det bästa jag kunde höra i min situation.

När jag var färdig med blodtorkningen, gick jag ut ur toaletten, och raka vägen till personalen, och bad om ett A4-papper. På det skrev jag ett protokoll över min frälsningsupplevelse, och ett handlingsprogram för framtiden. Vad ska mina rutiner vara varje dag. Vad ska jag sluta med (det blev en lång lista), vad är mina mål.

Jag var frälst. Kan jag fortsätta träffa naturväsen nu? Hör inte de till hedendomen? De är väl inte frälsta? Detta skall jag fråga pastorn i min församling. Ty nu har jag hittat en församling. Intill dess får ni nöja er med att vänta på nästa kapitel. Ty jag vågar inte träffa naturväsen som frälst. Inte än.